

ПЪТЕШЕСТВИЕ В ТАЙНСТВЕНИЯ СВЯТ НА СВЕЩЕНИЯ КОРАН

ФАРУК КАНГЕР

Книгата е подходяща за деца над 14 годишна възраст

ПЪТЕШЕСТВИЕ В ТАЙНСТВЕНИЯ СВЯТ НА СВЕЩЕНИЯ КОРАН

ФАРУК КАНГЕР

Книгата е подходяща за деца над 14 годишна възраст

ПЪТЕШЕСТВИЕ В ТАЙНСТВЕНИЯ СВЯТ НА СВЕЩЕНИЯ КОРАН

Проект
УФУК ЕГИТИМ ВЕ ДАНЪШМАНЛЪК ХИЗМЕТЛЕРИ LTD.

ISBN: 978-9944-83-458-2

Главен Координатор
Нуман Нуруллах АРАС

Автор
Фарук Кангер

Рисунки
Исмаил ЮЗЕН

Графически дизайн
Закир Шадманов

Редакция
Нуман Нуруллах АРАС
Юмер ЯЛЧЪН

Превод от турски език
Давуд Сюлейманов Алиев

Истанбул -2012

ВЪВЕДЕНИЕ

Едно момче обзето от тъга по загубата на баща си... Една случайна среща с един сърдечен и достоен човек,който го обгръща с бащина топлина... И последвалите удивителни случки...

Какво изпитва едно дете към баща си, когото е загубило само преди няколко месеца? Как би могъл да бъде по-близо до него? Какви притеснения изпитва за баща си? Какво ли прави той сега? Дали ще може ли да го види отново? И най-вече как може да се примири с преживяното и липсата на баща си...

Могат ли децата отново да бъдат щастливи след смъртта на бащите? Бащите и децата ще се срещнат ли в Рая? Възможно ли е човек да знае всичко това? Отговорите на тези въпроси ще откриете във вълнуващите приключения разказани в книгата, която държите в ръце.

Каква книга е Свещеният Коран? Как може да съдържа толкова точна и безпогрешна информация като е написан векове назад? Как ни казва неща, които се откриват столетия по-късно? На кого разкрива своите тайни Корана? Кой може да го разбере правилно? Как дори най-големите учени остават в изумление пред Корана! Как се случваха чудесата преди векове? Кои чудеса се случват днес? Какви ли чудеса ще се случат в бъдеще? Ако и вие сте нетърпеливи да научите отговорите на тези въпроси, разлистете страниците на тази книга и станете част от приключението на Фатих!

След като прочетете тази книга, вие ще гледате по различен начин на Свещения Коран. Той ще разкрие своите тайни и пред вас. В сърцето ви ще се отвори прозорец, през който ще наблюдавате чудесата, които всеки ден се случват в природата. Ще откриете вратите на вечното щастие в рая (дженнет).

Готови ли сте за истинско приключенско пътешествие в света на тайните на Свещения Коран?

Януари 2012г.
Ускудар
Др. Фарук Кангер

ВЪПРОСИ С ПОВИШЕНА ТРУДНОСТ

Навън бе много топло. Почти нямаше хора по улицата. Летния курс по Коран за деня бе завършил и той вървеше към дома си. Главата му бе наведена надолу. Той винаги вървеше с наведена глава.

Изведнъж усети някаква топлина по врата си. Една ръка нежно погали косите му. В онзи миг сърцето на Фатих настръхна. Сякаш се върна седем години назад. В годините когато баща му бе жив... Само той галеше косите му така, казвайки “Моят прекрасен син!” Бяха изминали точно седем години. Тогава Фатих беше на пет години. Колко много му липсваше!

Когато Фатих се обърна и погледна назад, видя благото лице на дядо Хикмет, който стоеше и се усмихваше.

— Есселяму алейкум (Мир на теб), Фатих синко!

— Алейкум селям (Мир и на теб), дядо Хикмет.

— Да не би да съм те уплашил?

— Не, не се уплаших. Просто...

Как Фатих можеше да каже “Спомних си дните, в които татко ме галеше по главата!“. Отново сведе глава. Сякаш дядо Хикмет прочете мислите на Фатих и каза:

— Покойният ти баща бе много добър човек. Състрадателен, деликатен и възпитан, прекрасен съсед. Обичахме да беседваме дълго с баща ти. Нека Всевишния Аллах да се смили над него и да го награди с рая (дженнет).

За кратко време настана тишина. Фатих продължаваше да гледа в земята. Дядо Хикмет продължи да разказва за бащата на Фатих:

— Малко преди на почине баща ти ми каза "Вашите беседи са много полезни за мен. Това, което научавам от вас напътства живота ми. Много бих искал когато Фатих порасне, също да се възползва от Вашите познания и мъдрост." Кажи да видим, какво правиш тези дни, Фатих?

—Това лято отново ще прочета целия Коран (хатим), остана ми още много малко.

— Така ли? Браво на теб, много се зарадвах.

— Освен това чета и превода на айетите, от където разбирам какво пише в Корана.

Това още повече зарадва дядо Хикмет. Усмивка изгря на лицето му и той отново погали по главата Фатих.

— Браво, Фатих! Ако баща ти можеше да те види, много щеше да се зарадва. Щом вече изучаваш и значението на Корана ще разкажеш и на мен какво си научил!

Фатих много се зарадва, че дядо Хикмет го похвали и леко се усмихна.

— Всъщност има някои айети, които не мога да разбера. Дори да чета значението им, не мога да проумея смисъла. Бих искал да ви попитам и да разбера от вас. Освен това в главата ми се въртят куп въпроси, на които не мога да си отговоря!

— Разбира се синко! Заповядай в нашата градина, там ще поговорим за тези неща. Ще те чакам утре следобед в 17.00 часа.

След тази уговорка дядо Хикмет и Фатих се разделиха.

Дядо Хикмет бе съсед на семейството на Фатих и затова често се виждаха. Но този път срещата им бе по-различна. Сякаш бе организирана преди години от бащата на Фатих - Абдуллах.

Фатих се прибра в къщи изпълнен със смесени чувства. Той стоеше в стаята си и мислеше. От една страна тъгата,която изпитваше към баща си отново се разпали в сърцето му, а от друга - истински се вълнуваше за беседата с дядо Хикмет и за нещата, които щеше да научи от него.
За миг се почувства като баща си, като голям човек...

Докато вечеряха Фатих сподели с майка си - Салиха за срещата с дядо Хикмет. Тя си спомни за миналото, натъжи се и каза:

— Покойният ти баща много обичаше дядо Хикмет и неговите беседи. Разказваше и на мен наставленията,които чуваше от него и се стараеше да ги спазва.

Фатих внимателно слушаше майка си. Той слушаше така съсредоточено винаги, когато майка му заговореше за баща му. В тези моменти чувстваше баща си много близо до себе си. Салиха продължи:

— Сине, дядо Хикмет е много мъдър човек! Слушай внимателно това, което казва. Прави това, което те съветва, защото той говори истината, от него можеш да научиш много полезни неща. Хора като него са истинска рядкост. Той обича да помага на сираците и е врата на надеждата за бедните и нуждаещите се. Притежава нрав като този на пророците и е много със-

традателен. Никога няма да забравя, когато баща ти почина, сякаш света се срина пред очите ни, не знаехме какво да сторим. Дядо Хикмет ни помогна, той ни утеши и сподели мъката ни. Посрещна нуждите ни. Не можем да му се отплатим за стореното синко!

Първият урок

Когато часовникът показа 17.00 часа, Фатих влезе през портите на градината. Дядо Хикмет седеше на един стол под дебелата сянка на чинара и четеше айети от Свещения Коран. Вероятно забеляза Фатих защото бързо привърши с четенето.

— Еселяму алейкум (Мир на теб), дядо Хикмет.

— Алейкум селям (Мир на теб) синко, добре си дошъл! Ела, седни тук до мен. Май в бележника, който виждам в ръката ти имаш въпроси с повишена трудност!

— Много бих искал да науча значението на един айет, затова го записах тук, има и няколко въпроса, които искам да ви задам.

Дядо Хикмет взе бележника и започна да чете на глас:

„Първосъздателя на небесата и на земята! И щом реши нещо, казва му само: "Бъди!". И то става." (Сура Ал-Бакара /Кравата/, айет 117)

Фатих въодушевено започна да говори:

— Как е възможно всичко да е създадено от нищото? В училище учителят ни по наука и технологии казва, че нито един предмет не може да бъде създаден от нищото, а също така е невъзможно и неговото изчезване. Всичко във Вселената се е образувало случайно от вещество, което съществува от вечни времена. По същият начин и човекът не е бил сътворен като човек, а е произлязъл от маймуна. Тоест в миналото си хората са били маймуни. Когато чухме това много се смяхме с приятелите ми в училище. Честно казано след този урок малко ни се обърка главата, но не можахме да кажем нищо на учителя!

Фатих разказа всичко това на един дъх. Дядо Хикмет се усмихна и каза:

— Виждаш ли тази дървена маса пред нас? Ако някой ти каже: "Тази маса се образува от само себе си. Един ден в гората падна едно дърво. Когато падаше вятърът го наряза и то стана на дъски. С течение на времето по него се формираха чекмеджета и капаци. След което, случайно се появиха и тези железни дръжки, после

цветовете на растенията се преместиха в нея и тя се боядиса в този цвят." Какво ще си помислиш?

— Това е невъзможно, не би могло да се случи - каза Фатих.

— Никой не би бил толкова наивен, за да твърди подобно нещо. Няма нищо по-смешно от това да се твърди, че нещо се случва от само себе си или случайно. Ето още един пример: Ако се каже на един талантлив художник да нарисува сто различни лица, след двадесетото, тридесетото, може би след петдесетото нарисувано лице, всички лица ще започнат да си приличат. Всевишният Аллах, сине, е създал всички творения в най-прекрасния им образ, за да вземем поука. Той е създал милиарди хора с лица, които въобще не си приличат. В света живеят милиарди хора, но лицето на всеки един от тях е различно, нещо повече дори пръстовите отпечатъци на хората са различни и уникални. Да се твърди, че човекът е произлязъл от маймуна са празни слова. За онези, които имат очи да виждат, всичко наоколо ни разказва за Всевишния Аллах (джелле джелялюху). Във вселената има безкрайно много примери, трябва само да можеш да ги видиш... Ако искаш можем да помислим върху Слънцето, което в момента залязва. Знаеш, че месеците, дните и дори часовете ни са свързани с движението на слънцето. Тоест Слънцето е нашият календар. Можеш ли да ми кажеш в колко часа ще залезе то след една година?

— Разбира се, че мога, само трябва да погледна в днешния календар. След една година Слънцето ще залезе в същия час, в който залязва и днес!

— Ти можеш много лесно да се сдобиеш с тази информация, а Слънцето откъде знае, че днес трябва да залезе в 18.45?

Освен това то не е живо същество като теб и няма разум, мисли и знания? С коя случайност може да бъде обяснено движението на Слънцето и Луната, които от милиарди години продължават да се движат без да сбъркат и с една секунда? Кой здрав разум може да приеме това?

— Подобна случайност е невъзможна - каза Фатих.

(Дядо Хикмет продължи): Дори уредите създадени от човека с помощта на последните технологии след известно време се повреждат. Един компютър например, независимо от това, че е последна дума на техниката, след време се захабява и се превръща в непотребна купчина. А Слънцето или Луната, те не се ли изхабяват? Не се ли развалят?

— Фатих седеше дълбоко замислен, след което каза: Не може да са се образували случайно. Ако Слънцето или Луната се движеха по някаква случайност, непременно щеше да има изоставане или грешка.

Фатих гледаше и слушаше Дядо Хикмет толкова внимателно, че сякаш не премигваше.

— Що се отнася до това, че човекът бил произлязъл от маймуна, от гледна точка на науката тази теза е отхвърлена и доказана за погрешна. Има толкова много примери доказващи, че подобно нещо е невъзможно!

— И без това никой в класа не повярва на това, всички се засмяха! Каза Фатих.

— Разбира се, че тази теза е смешна и нелогична. Приятелите ти са били прави, когато са се засмели.

Онези, които все още защитават това твърдение, трябва да бъдат попитани за следното: Медицината напредна и се разви

много нали. Хайде сега да вземат една маймуна в лабораторията, да ѝ набавят хормони и лекарства и тя да се превърне в човек! Могат ли да го направят? Синко, това са глуповати мисли, които нямат нищо общо с истината. Ние сме сътворени за Отвъдния свят (ахирет) като хора. На земята се намираме, за да служим на Аллах и за да бъдем изпитани. Иначе нямаше да има смисъл от идването и отиването на милионите хора, които се раждат и умират. Нима целта на живота на един човек и една маймуна могат да бъдат еднакви? Онези, които защитават тази теза, не се ли замислят за тези неща?

Подобни мисли са плод на невежеството на хора, чиито очи и сърца са зад завеса, те не виждат истината и говорят небивалици. Всевишният Аллах в много айети на Корана ни разкрива как е създал тази Вселена. Аллах повелява в Свещения Коран: "**Не виждат ли неверниците, че небесата и земята бяха съединени, а Ние ги разделихме? И сторихме от водата всяко живо същество. Не ще ли повярват?** (Сура Ал-Анбиа /Пророците/, 30 айет)", "**И небето изградихме с [Нашата] сила. Ние даваме простор.** (Сура Аз-Зарийат /Отвяващите/, 47 айет)" Днес учените астрофизици (учени, които изучават Космоса) подкрепят това, че цялата Вселена се е образувала от едно малко вещество в резултат на много мощен взрив (така нареченият Биг Банг). Този взрив е бил толкова голям, че все още небесните частици продължават да се разпръсват в дълбочините на Космоса. Айета, който прочетох

известява една истина, открита и потвърдена едва в края на 20 век.

Фатих остана доста изненадан от чутото и попита:

— Нима Коранът преди векове е известил нещо, което учените са открили съвсем наскоро?

— Разбира се синко, Аллах е Създателят на Вселената и неин единствен собственик. Той ни е изпратил една чудна книга наречена Коран,чрезкоято ни разкрива всички истини. Всяко ново откритие разказва за величието и могъществото на Аллах. Защото науката следва Свещеният Коран и го потвърждава. С това Всевишния Аллах иска рабите Му да намерят и опознаят своя Създател. Той иска да наблюдаваме и виждаме случващото се във Вселената с проницателен разум и чувствително сърце и повелява: "**...Вървете по земята и вижте как Той начева творението! Така Аллах ще го пресъздаде в отвъдния живот. Аллах за всяко нещо има сила**. (Сура Ал-Анкабут /Паякът/, айет 20)" Както в миналото, така и сега има хора, които ще затварят очи и уши пред тези Божествени истини. В нашата книга на чудесата наречена Коран-и Керим, Аллах им дава следния отговор: "**Да, това са ясни знамения, запечатани в сърцата на дарените със знание. Само угнетителите отричат Нашите знамения**. (Сура Ал-Анкабут /Паякът/, айет 49)"

Дядо Хикмет говореше толкова хубаво и така красиво подреждаше айетите от Свещения Коран, че Фатих намираше един по един отговорите на своите въпроси. Дядо Хикмет сякаш бе отворил прозорец, през който по време на тази беседа двамата наблюдаваха мъдростите скрити във Вселената.

Междувременно слънцето вече бе залязло. На небосклона се появи луната, а звездите плахо изгряваха една по една...

Дядо Хикмет с вглъбен поглед съзерцаваше небето, след което се обърна към Фатих и каза:

- Каква прекрасна гледка са слънцето, луната и звездите, нали? Изгревът на слънцето става по един начин, а залезът — по друг, толкова прекрасни гледки за душата. Луната е красива и като полумесец и в пълнолунието си. Преди малко виждахме сините и бели облачета с различна форма, а сега виждаме звездите... Колко прекрасни гледки, нали?

— Да, наистина - каза Фатих.

Фатих бе изпълнен със спокойствие. Внезапно се сети за баща си. Но този път бе по-различно, не чувстваше тъга, а някак странно и необяснимо и толкова близо до него...

ДАЛИ ЩЕ ВИДЯ ТАТКО ОТНОВО?

Пред Фатих оживя усмихнатото лице на баща му. Много му липсваше.

След училище често ходеше на гроба на баща си и дълго гледаше разцъфналите рози, галеше с ръце меката пръст, до-

косваше с нежност поникналите тревички. Така макар и за малко тъгата му утихваше.

В миг си помисли: “Дали в Отвъдния свят ще видя татко?” От друга страна се замисли за думите на дядо Хикмет за слънцето, луната и небето. Тези думи бяха оставили следа в душата му, като благ полъх с неповторима красота. В сърцето му разцъфтяха цветя на надеждата, че може би отново ще се види с баща си.

- Сега и аз и татко, и двамата ще бъдем възкресени от пръста, така ли? - Тези думи неволно се промрониха от устата на Фатих.

Дядо Хикмет погледна към Фатих, видя го замислен и веднага разбра, че мисли за баща си. С леко усмихнато лице и ведър тон попита:

— За какво мислиш?

Фатих се смути и отвърна:

— Мисля си дали ще мога да се видя с татко в Отвъдния свят (ахирет). От тълкуването на Корана научих, че хората са били създадени от пръст. Всъщност аз не разбирам какво означава “човекът е създаден от пръст”. В айетите, които прочетох се разказваше, че след като почине, човек също както растенията ще бъде изваден отново от земята?

Дядо Хикмет отговори:

— Да така е.

— Със съучениците ми разисквахме тази тема в училище. Учителят ни по наука и технологии каза,че не е възможно човекът да е създаден от пръста. Той каза,че пръста не е жива, а човекът е жив. Как било възможно от мъртвото да произлезе живо. Попита мен и съучениците ми дали някога сме виждали живо същество или човек да се ражда и да излиза от пръста. И как било възможно от изгнили в пръста кости да се появи отново човек. Останахме учудени и аз не повярвах на това, но не знаех какво да отговоря.

Дядо Хикмет бе навъсил вежди и с остър поглед отвърна:

- Разбирам!

— Първо нека разясним сътворението на човека от пръста. Знаеш ли от какво се състои човешкият организъм?! Да помислим върху веществата,които изграждат тялото на човек и да видим какво ще се получи! Малко количество водород и кислород; тоест вода, алуминий, желязо, фосфор, калций, магнезий и други елементи. Казано с други думи, тялото на един човек се състои от 65 % кислород, 18 % въглерод, 10 % водород, 3 % азот, 15 %

калций,1 % фосфор и по-малко количество от някои други елементи. Всички те се намират в пръста. Тези вещества могат да се купят от всеки магазин,където се продават химични вещества за 15-20 лири.

С изумление Фатих попита:

— Само за 20 лири?

— За водата, която съставлява приблизително 70 % от човешкото тяло не трябва да плащаме нищо – ще я вземем от реката! Колко жалко за онези, които не искат да познаят и признаят своя Създател,Който от пръст и суровина на стойност 15 - 20 лири е създал превъзходно и достойно същество като човека с разум,чувства и съразмерно тяло!

С вълнение Фатих каза:

— Това означава,че който не приема духовната си страна, оценява себе си само на 20 лири,нали така дядо Хикмет?

— Разбира се синко,много правилно!

Дядо Хикмет продължи:

— Тогава душата нефс на човек не приема възкресението си за живота в Отвъдния свят и казва „Как ще бъдем възкресени,след като сме били изгнили кости!“ Синко, тези твърдения са същите като твърденията на невежите хора отпреди 14 века. По същия начин те взимаха изгнили кости в ръцете си, стриваха ги на прах и при-

смивайки се казваха: "Кой ще възкреси това?", "Нима ще се съживим след като умрем и костите ни изгният в пръста?", те се смееха на Пратеника на Аллах (с.а.в.) и така предизвикваха гнева на Всевишния Аллах. В днешни дни също има хора, които мислят като тях. Ала виж колко хубаво Аллах отговоря и на живелите в миналото и на тези, които затварят очи пред истината днес:

„И дава той пример на Нас, а своето сътворяване забравя. И казва: "Кой ще съживи костите, след като станат на пръст?" Кажи: "Ще ги съживи Онзи, Който ги сътвори първия път. Той знае всичко как се сътворява. (Сура Йа Син, айети 78-79)"

"Нима човек смята, че Ние не ще съберем костите му? Наистина Ние можем да възстановим и върховете на пръстите му. (Сура Ал-Кийама /Възкресението/ айети 3-4)

Тук отново можем да видим едно от чудесата на Корана. Преди 14 века никой не знаеше за значението на пръстовите отпечатъци. Тази мъдрост бе осъзната едва наскоро. Защото се разбра, че независимо от това колко милиарда хора живеят на земята, пръстовите отпечатъци на всеки един от тях са различни. Всевишният Аллах, Който е създал хората е положил оригинален подпис на върха на пръстите на всеки един. Милиарди хора

и милиарди различни и неповторими подписи... Да бъде създадено отново тялото на всички хора живели някога на земята до най-малката част от тях — пръстите... Какво велико Божие изкуство! Какво съвършенство! Това е действителност, която онези невярващи не биха могли дори да си представят!

Очите на Фатих бяха широко отворени, той слушаше със затаен дъх дядо Хикмет. Колкото повече слушаше, толкова повече оставаше възхитен от Свещения Коран. В него се съдържаха мъдрости от миналото и от бъдещето. Дядо Хикмет пое дълбоко въздух и каза:

— Виж синко! Всевишният Аллах иска от нас да ходим по тази земя, която Той е създал и да размишляваме. В Корана много често се повелява: “Нима не размишлявате?”, “Нима не проумявате!”, “Няма ли да се поучите!” Нека помислим, човек се храни с нещата, които излизат от пръста. Например овцата -тя се храни с трева, растяща от пръста. В овцата тези треви се превръщат в месо, след което човекът се храни с нейното месо. Когато човек почине, той отново бива погребан в пръста. Тогава елементите съставляващи човешкото тяло отново се превръщат в пръст, от която са били съставени. Учудващо е как хората пренебрегват тези научни истини, а те са толкова явни! Дядо Хикмет мило се

усмихна на Фатих. Много му хареса, че през цялото време той го слушаше с интерес и внимание. След което продължи да разказва:

— За онези, които могат да виждат мъдростите, всичко в този свят е произведение на Божието изкуство - от най-малката частица до звездите и огромните планети. (Дядо Хикмет се наведе, взе в шепата си малко пръст и я подаде към Фатих)

Сега тази пръст ти се струва като мъртва и суха пръст, нали?

— (Фатих поклати глава и каза) Да.

Дядо Хикмет отвърна:

— Да помислим от друга гледна точка. Земята е покрита от много тънък земен слой наречен земна кора. В нея намират прехрана безброй създания и нито едно от всички тези червейчета, буболечки и микроорганизми не умира от глад. Винаги когато почувстват нужда от храна, те я намират в пръста. Тя продължава да осигурява прехраната на безброй растения, животни и хора, които живеят върху същото парче земя. При това тя дарява на всеки според неговите нужди. Сякаш се приготвя отделна Божия трапеза за всяко едно създание. От друга страна, когато всички тези живи същества умрат, пръста ги поема в себе си и те отново се превръщат в пръст. След което се раждат други създания. Как тази суха и мъртва почва прави всичко това? Как тя дарява всеки ден хиляди тревички, клонки и цветя с живот?

Дядо Хикмет бавно се изправи на крака, описа с ръка дъга и показа градината.

— За онези, които могат да виждат дори в този момент се създават хиляди неща. (Посочи дивите треви и продъл-

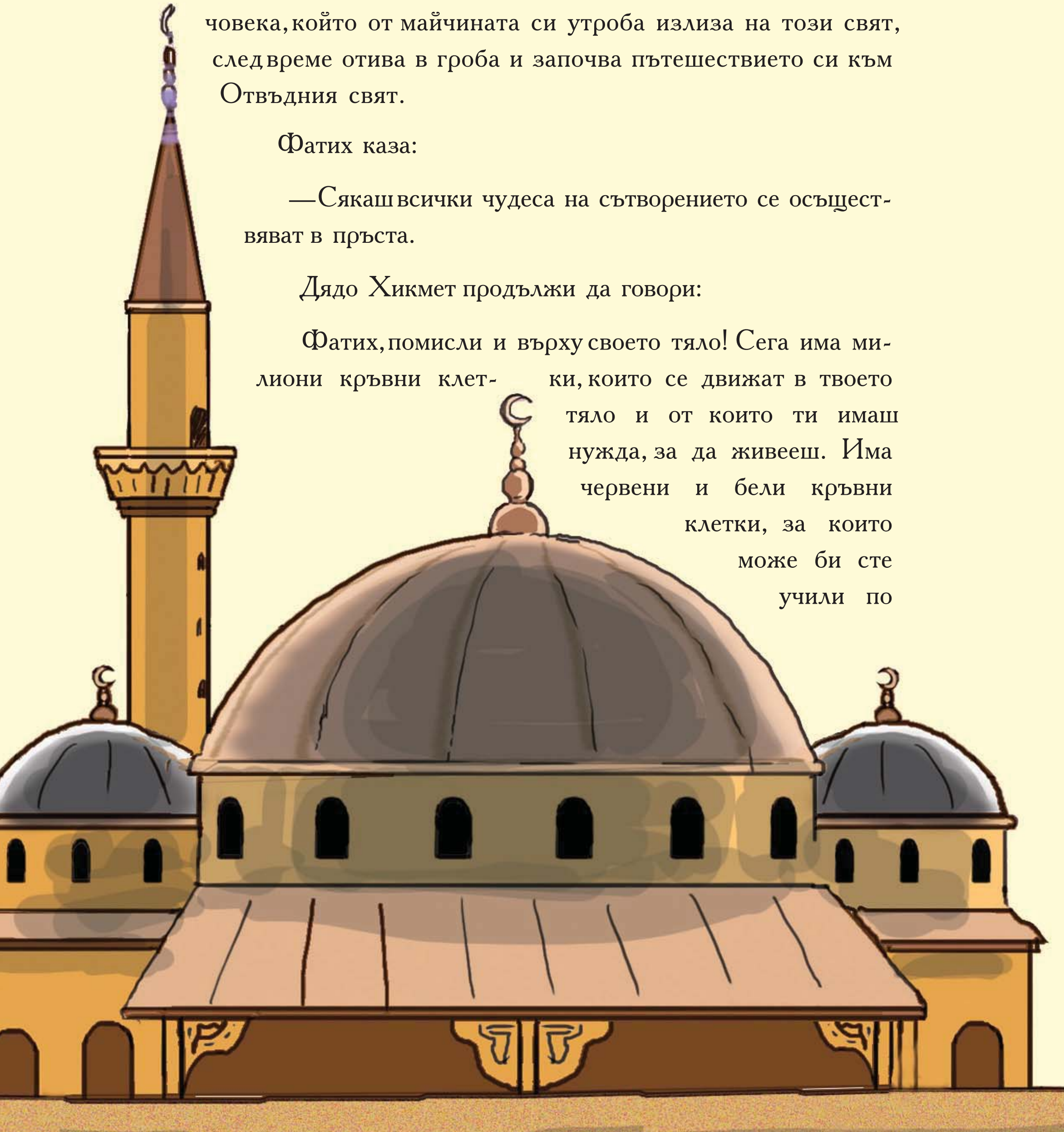
жи) Виждаш ли? Те не съществуваха миналата година. Тогава бяха сухи семена, паднали в пръста, ала сега израснаха и живеят тук. През зимата и те ще изсъхнат и ще изгният в земята. Кой знае какви треви ще поникнат още от семената, които старите треви ще оставят в почвата! Досущ като човека, който от майчината си утроба излиза на този свят, след време отива в гроба и започва пътешествието си към Отвъдния свят.

Фатих каза:

—Сякаш всички чудеса на сътворението се осъществяват в пръста.

Дядо Хикмет продължи да говори:

Фатих, помисли и върху своето тяло! Сега има милиони кръвни клетки, които се движат в твоето тяло и от които ти имаш нужда, за да живееш. Има червени и бели кръвни клетки, за които може би сте учили по

биология. Броят на белите кръвни клетки е около 5 милиона, всеки ден хиляди от тях умират и на тяхно място се раждат нови. Тези кръвни клетки се обновяват изцяло на всеки 120 дни. Белите кръвни тела, които се намират в кръвта ти няма да съществуват след 120 дни, на тяхно място ще се образуват нови. В тялото ни от една страна умират клетки, но веднага след това те биват заместени от нови. Тоест тялото ни се обновява непрекъснато.

Фатих настръхна и се уплаши. Никога до сега не бе мислил по този начин за тялото си. Всяка секунда в тялото му хиляди клетки умираха и нови се раждаха. При това без той да забележи.

В това време някой плахо похлопа на портите на градината. Дядо Хикмет се насочи към тях, за да отвори а Фатих застана зад него. На вратата стоеше около четиридесет годишен слаб мъж. Изглеждаше доста изморен. Дядо Хикмет го покани да влезе. Между двамата се състоя кратък и задушевен разговор, който Фатих не успя да чуе. Дядо Хикмет извади внимателно един пощенски плик и го сложи в джоба на сакото на слабият мъж. Човекът се смути, стана му неудобно. Поиска да целуне ръката на дядо Хикмет в знак на уважение, но дядо Хикмет не му позволи. Взе чантата, която бе приготвил до вратата и я подаде на човека, чиито очи подсказваха смесените чувства, които изпитваше в този момент — стеснение и радост. Човекът, който всъщност никак не изглеждаше беден и нуждаещ се от помощ учтиво поиска разрешение и си тръгна.

Дядо Хикмет каза на Фатих, който наблюдаваше всичко това с любопитство:

— Това бе господин Ариф, от съседния квартал. Работата му вървеше и бе в много добро финансово положение до преди две-три години. Грижеше се за бедните и нуждаещите се около него. Впоследствие работите му тръгнаха на зле и той се разболя от притеснение. Сега самият той е в трудно положение и има нужда от помощ, но не може да поиска нищо от никого. Господин Ариф е достоен човек. От години всеки петък идва и се интересува от мен. От една страна проблемите, от друга болестите, тежко му е, изпитва трудност, има пет дечица. Когато го видя, винаги си спомням за свещения айет от Корана, който гласи:

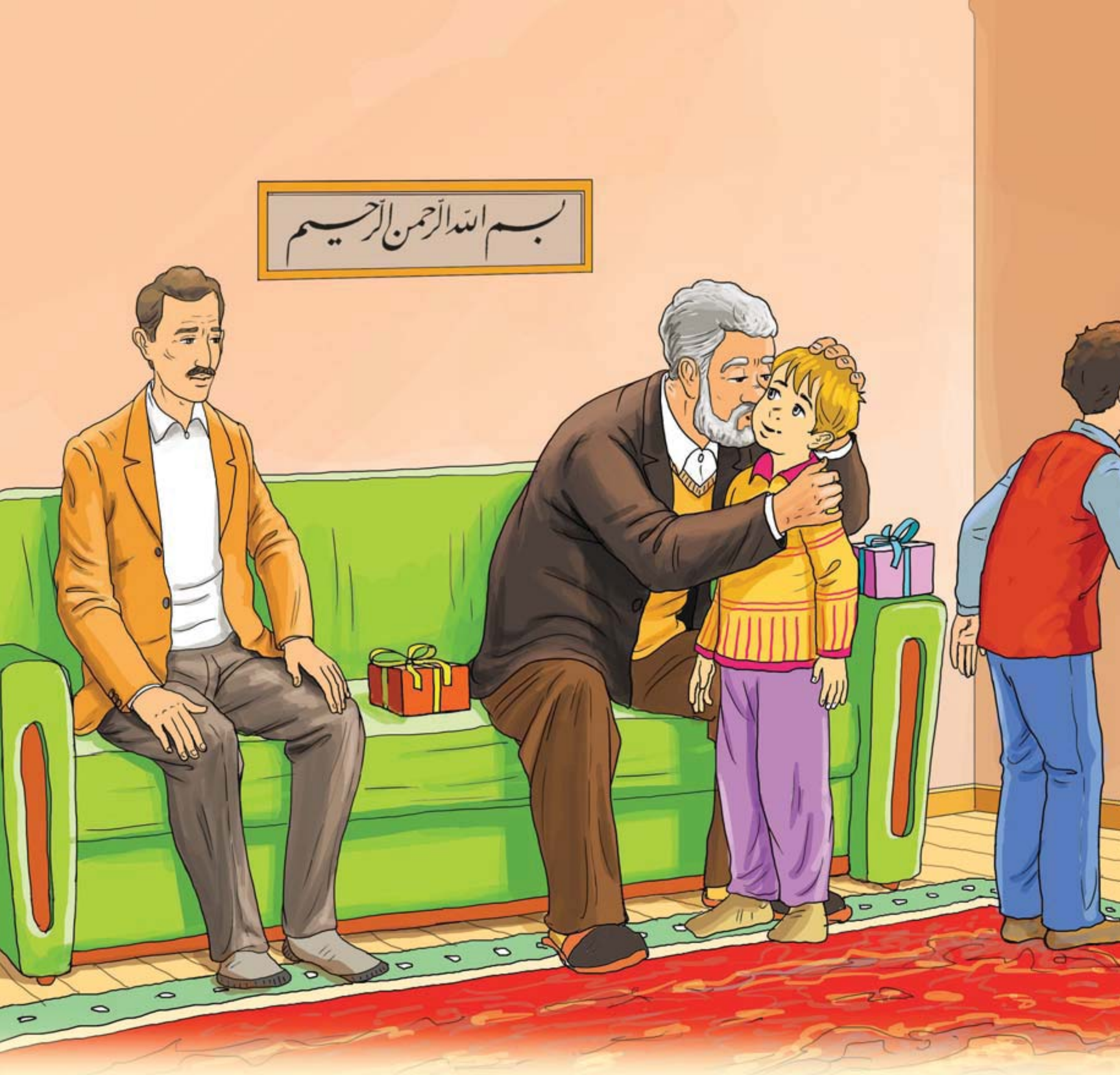
“**[Да се дарява] на бедните, които са се посветили по пътя на Аллах и не могат да обикалят [за препитание] по земята. Невежият ги смята за богати, поради въздържанието [им]. Ще ги познаеш по техния белег — те не просят настойчиво от хората. И каквото и добро да раздадете, Аллах го знае.** (Сура Ал-Бакара /Кравата/, айет 273)”

Сърцето на Фатих се сви. И те не бяха в добро положение, но не бяха така в нужда като семейството на господин Ариф. Тази случка научи Фатих на нещо много важно. Сред хората има много нуждаещи се, които не показват открито своето трудно положение и не искат нищо от никого. Да ги открият и да посрещнат нуждите им е черта на пророците и онези, които следват примера на Пророка Мухаммед (с.а.в.), приближените раби на Аллах и достигналите истинска духовна мъдрост. Също като дядо Хикмет… Дядо Хикмет каза:

— Тази неделя ще отида да посетя дома на господин Ариф и семейството му. Ако искаш и ти можеш да дойдеш с мен.

— Много бих искал да дойда, дядо!

Дядо Хикмет погледна часовника си. Вече се бе свечерило. Фатих поиска разрешение и тръгна към къщи. През целия път си мислеше за положението на господин Ариф.

ЧУДОТО НАРЕЧЕНО ЧОВЕК

Когато Фатих се прибра в къщи вече бе тъмно. Майка му го посрещна на вратата.

— Синко не е ли малко късно?

— Мамо знаеш,бях при дядо Хикмет.

— Какво ти разказа дядо Хикмет, разкажи и на мен и аз да науча нещо полезно.

— Мамо, дядо Хикмет ми разказа за сътворението на Вселената и за създаването на човека от пръст... С айетите от Корана той ми разясни чудесата, които се случват покрай нас толкова красиво, че аз останах изумен, като го слушах сякаш гледах филм. Ето сега например,ще ми подадеш ли ръката си? Хайде,ще ти покажа нещо.

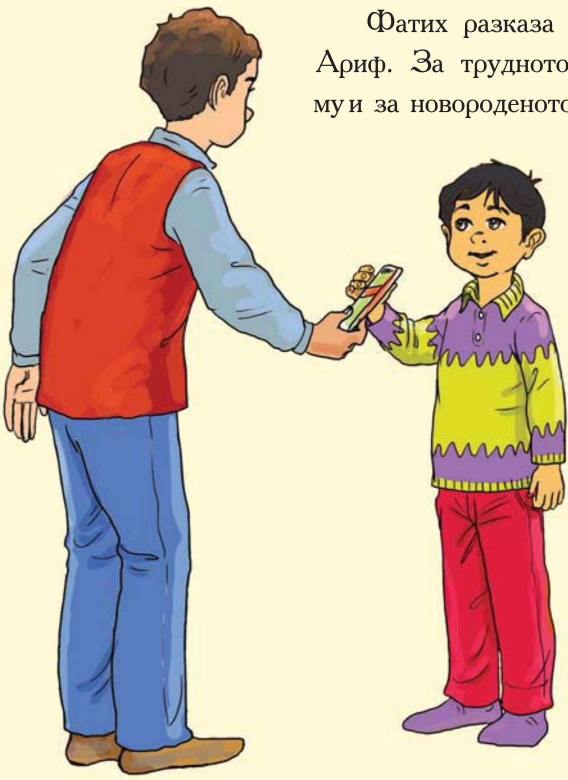
Салиха с усмивка на уста подаде ръката си на Фатих, който бе много развълнуван.

— Мамо,виждаш ли върха на този пръст? Гледай внимателно! А сега погледни моя! Колко са различни,нали? Отпечатъците от пръстите на всички хора, които са живели в миналото и на тези, които ще се родят в бъдещето, всички са съвсем различни и не си приличат! Когато Аллах ни е създал е положил и нашата самоличност на върха на пръстите ни. Тази истина се разказва и в Корана,който разяснява неповторимото могъщество,с което Аллах сътворява.

Салиха гледаше сирачето си с насълзени очи,прегърна го и каза с развълнуван глас:

— Да можеше да те види баща ти как хубаво говориш, щеше много да се зарадва!

Докато топлите сълзи се стичаха по лицето ѝ тя стана и обърна глава настрани, за да не я види Фатих, но той вече знаеше, че тя плаче. И той се криеше когато плачеше, не искаше да натъжава майка си. Често вечер дърпаше завивката над главата си и тъжно плачеше. Когато мислеше за баща си му ставаше мъчно и плачеше още по вече, но щом майка му влезеше в стаята веднага изтриваше сълзите си и се преструваше, че не е плакал. За да не страда тя и да не се измъчва… В тези моменти едно единствено нещо го утешаваше. Когато баща му бе жив, вечерите идваше в детската стая и му разказваше за детството на Пророка Мухаммед (с.а.в.). Това, че се е родил сираче, че никога не е виждал баща си, и никога не е могъл да го прегърне и да го целуне. Разказваше му как Пророка е загубил майка си когато е бил на шест години и е израснал самотен. Припомняйки си тези неща тъгата на Фатих утихваше и той заспиваше успокоен.

Фатих разказа на майка си и за господин Ариф. За трудното положение на семейството му и за новороденото им дете и за това как дядо Хикмет им помага. Той поиска разрешение от майка си да посети заедно с дядо Хикмет дома на господин Ариф. Майка му каза:

— Разбира се, че можеш да отидеш, но не бива да ходиш с празни ръце. Нека приготвя нещичко за подарък.

Фатих се зарадва:

— Аз също до тогава няма да харча парите, които ми даваш всеки ден и ще купя с тях вафли за децата на господин Ариф.

— Колко щедра постъпка, синко, поздравявам те! Има някои бебешки дрешки, които брат ти почти не е обличал, ще ги приготвя и ще ти ги дам да им ги занесеш.

С вълнение и търпение Фатих зачака да дойде неделя. Когато денят настъпи се намериха с дядо Хикмет пред дома му и заедно отидоха до съседния квартал в къщата на господин Ариф. Той ги посрещна на вратата. Бе толкова развълнуван, че не знаеше какво да направи или какво да каже.

— Добре дошли! Удостоихте ни с чест и много ни зарадвахте с вашето посещение!

Дядо Хикмет отвърна:

— Добре заварили. Нека в дома ви да бъде мир и радост.

Гостите влязоха в скромно подредена стая с овехтели мебели. Фатих остави на една страна пакета, който майка му бе приготвила. Вещите в къщата не бяха нови, но навсякъде цареше изрядна чистота. Не след дълго в стаята влязоха три деца на възраст между четири и десет години. Възпитано целунаха ръката на дядо Хикмет, а той нежно погали всяко едно от тях по главата. Подари на всяко дете по един хубаво украсен пакет и малко джобни пари. Фатих на свой ред им подари вафлите, които бе купил със своите джобни пари. След малко господин Ариф дойде с новороденото бебе на ръце и го подаде на дядо Хикмет. Той внимателно го пое и тихичко му прочете молитви за опазване. После се обърна към бащата и попита:

— Как кръстихте детето?

— Салиха.

— Прекрасно! С позволението на Аллах нека бъде като името си с обич и преданост да служи на Аллах. И нека да ви е честито.

— Благодаря за добрите пожелания,с позволението на Аллах нека е така както казахте.

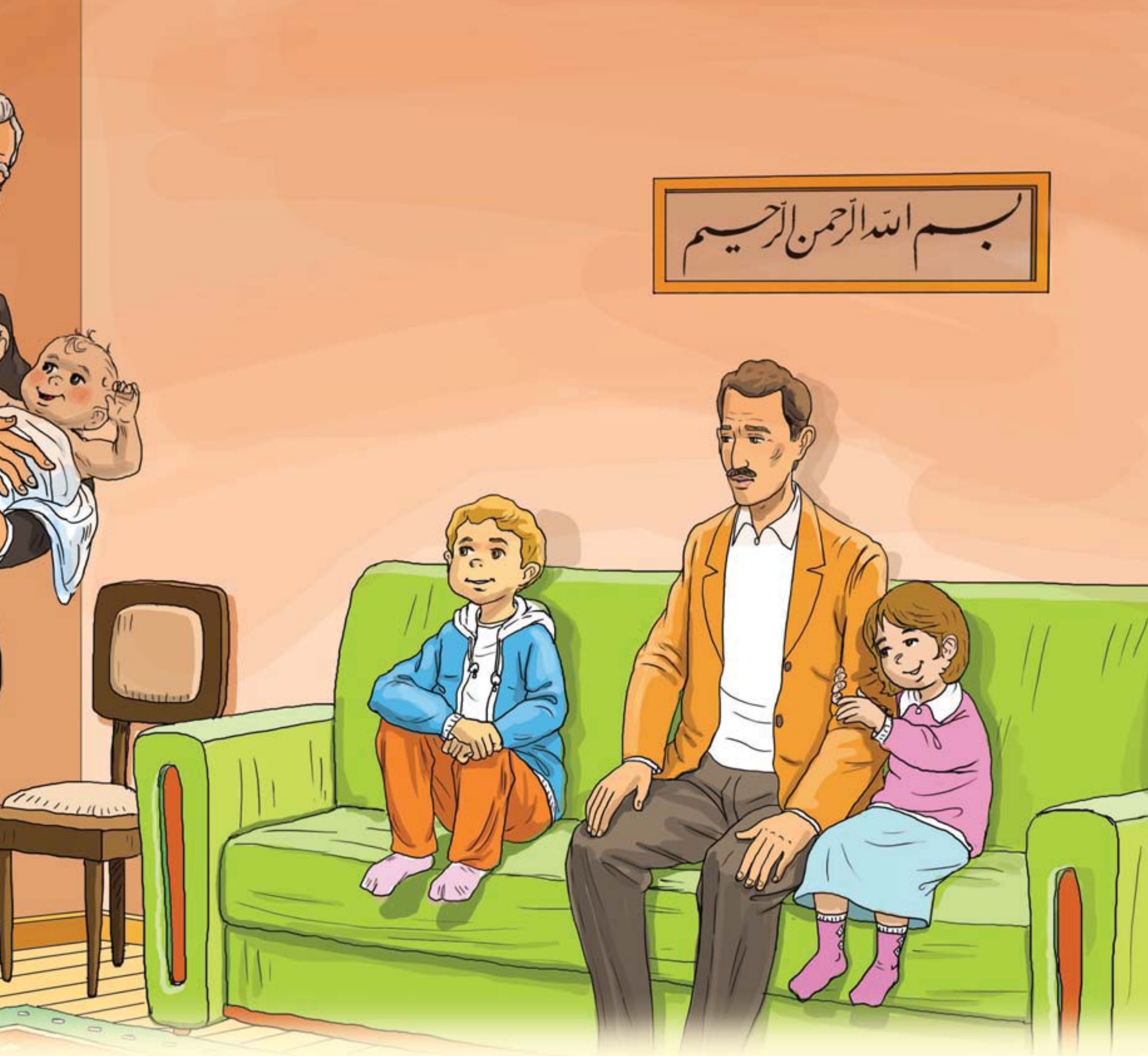
Дядо Хикмет погледна към невинното и чисто бебе завито в пелени,усмихна се и каза:

— Всеки ден се раждат хиляди хора като него. И хиляди умират. Защо идват идващите и защо си отиват отиващите? Какво вълнение, какво голямо оживление! Ако не бе живота в Отвъдния свят, ако този живот не бе само едно изпитание, какъв смисъл щеше да има цялото това движение? Каква друга логична причина могат да имат милионите раждания и кончини. Колко явно е това, че този кратък земен свят е само място за изпитание. Но това е за поука на мислещите хора!

Човешкото тяло

Фатих много обичаше да слуша мъдрите думи на дядо Хикмет. Искаше му се да не спира да говори. И господин Ариф слушаше в захлас. Нещата, които чуваше за сътворението на човека го накараха да се замисли.

Дядо Хикмет прочете следния айет от Корана: “**О, човече, какво те отвлече от твоя щедър Господ, Който те сътвори и съчлени, и осъразмери?** (Сура Ал-Инфитар /Разкъсването/,айети 6-7)”

— Нека помислим. Приключението на човека започва от една малка частица, от която е създаден. Заедно с органите, които съставляват тялото, костите, очите, ушите, бъбреците, черния дроб, сърцето и мозъка, с чувствата и мислите си, човекът се превръща в едно съвършено същество. Кой архитект може да начертае човешкия проект? Кой инженер би могъл да управлява този съвършен проект, в който нито една мозъчна клетка не прави грешка и не отива към сърцето! Нито една клетка от черния дроб не попада в

окото! Очите и ушите се образуват на най-подходящото място в тялото. Нито едно око не се обърква и не израства на друго място, например под брадичката! Ушите не излизат на краката. Тези безпогрешни изчисления не се случват с желанията и волята на родителите, нито пък в органите и клетките ни има интелигентен механизъм. Това са Божествени чудеса, които се осъществяват благодарение на безкрайното могъщество и сила на Всевишния Аллах и чрез системата, според която Той ни е създал. Разбира се всичко това е явно за виждащите очи! За онези хора, които не затварят насила очите си пред истината.

Всевишният Аллах обяснява всички тези истини в Корана повелявайки ни: "**Чети [о, Мухаммад] в името на твоя Господ, Който сътвори...**" Той иска от нас да размишляваме върху мъдростите в сътворението, да ги прочетем, да ги проумеем и така да видим Величието и могъществото Му.

Разкриването на всички Божии мъдрости, криещи се в сътворението на човека е невъзможно! Както една мъничка мравка не може да опознае и да разбере света, в който живее със сетивата си, така и ние можем да видим и да чуем всичко в света, в който живеем! Въпреки това нашият Създател иска от нас да разсъждаваме върху мъдростта на случващото се. В айета от Свещения Коран се повелява "**И не сътворихме напразно небесата и земята, и всичко между тях. Сътворихме ги само с мъдрост...** (Сура Ад-Духан /Димът/, 38 – 39 айети)". Дори да се съберат

всички лекари и учени не само,че не могат да създадат течност подобна на кръвта,но и не могат да разположат в човешкото тяло вените,през които преминава кръвта. Нещо повече хората не могат да направят дори плана и проекта на разположението на вените. Защото в тялото на един човек от най-тънките до най-дебелите вени се намират около 96.000 километра вени. Разполагането им в малкото тяло на човек не е по силите на никого. Да вземем пример с бъбрека. Колко изключително творение на Всевишният Аллах е той! На външен вид бъбрека изглежда като малко парче месо. Ала всъщност е доста сложен компютър. Само в единия бъбрек на човек се съдържат милиони цедки. Те за кратко време прецеждат цялата кръв от човешкия организъм. Отделят полезните вещества,а вредните изхвърлят навън от организма. Как бъбрека разпознава кое вещество е вредно и кое полезно? Ако само веднъж сгреши полезното с вредно,човек би се отровил! Да помислим какъв орган е сърцето,което изпраща за пречистване кръвта към бъбрека! За една минута сърцето изпомпва по 6 литра кръв. Това прави по 360 литра за 1 час. Изпомпваната кръв за един ден е толкова много,че може да запълни 10 тонен танкер. От къде сърцето взима тази сила? Как върши това в продължение на години,без да пропуска нито ден,нито час? Без да излиза в почивка или отпуска!

Всъщност в човешкия организъм има стотици такива „фабрики“. Сърцето е една „фабрика“,черният дроб е друга,бъбрека е трета „фабрика“... Белите дробове,които пречистват кръвта с кислорода от въздуха са отделна „фабрика“... Какво ще стане ако ние трябва да управляваме или контролираме тези фабрики? Ако в тялото ни бяха поставени шалтери,бутони и различни настройки,какво ли щяхме да правим? Само за сърцето щеше да е необходимо да бъдат направени стотици настройки. Позиция спокойствие,по време на сън,докато ходим и се движим,за вълнение и за стоене в покой,всяка секунда нова настройка...

Фатих се усмихна и каза:

— Добре, че управлението на „фабриките“ не е оставено на нас! Всеки ден щяхме да се повреждаме, нали дядо!

Дядо Хикмет леко се усмихна и продължи:

— Как работи тази фабрика? Кой е нейният собственик и управител? Всевишния Аллах иска от нас да размишляваме върху тези мъдрости. Той повелява “**Ще им покажем Нашите знамения по хоризонтите и в тях самите, додето им се изясни, че това е истината**. (Сура Фуссилат /Разясненията/, 53 айет)”, “**О, човече, какво те отвлече от твоя щедър Господ, Който те сътвори и счлени, и осъразмери?** (Сура Ал-Инфитар /Разкъсването/, 6-7 айети)” и ни кани да размишляваме върху себе си и за това как е сътворено тялото ни.

Но за съжаление човек често забравя Всевишния Аллах, Който го е дарил с всички тези блага. Осъзнава стойността на здравето си едва когато изпита болка или се разболее. Тогава си спомня за Аллах. Така например разбираме стойността на зъбите си едва, когато те се развалят и започнат да ни болят. Болестите, които ни спохождат трябва да ни правят благодарни и признателни на Всевишния Аллах за всеки един орган, с който сме дарени.

Дядо Хикмет продължи да говори:

— Колко пъти на ден сърцето ни, което работи безспир си спомня за Всевишния Аллах? Заедно с кислорода, който поемаме с белите си дробове сещаме ли се да произнесем един път името на Аллах? Правим ли нещо в името на Аллах за

нуждаещите се със здравите си ръце? Успяваме ли да отидем в джамията, за да отслужим молитвата намаз заедно с другите вярващи, помагаме ли на нуждаещите се от помощ със здравите си нозе? Животните не могат да ни проговорят и да кажат от какво имат нужда, а ние сещаме ли се да им дадем храната, която е останала след нашия обяд или вечеря?

Да, за всеки орган си има начин, по който се благодари на Аллах. Нека помислим! Как можем да благодарим за очите си? Като не гледаме нещата, които Аллах е забранил да се гледат... Като наблюдаваме мъдростите, които Всевишния Аллах е създал и размишляваме над тях... Като четем Неговата Книга Коран-и Керим... Какъв е начинът да благодарим за езика си, затова, че можем да говорим? Когато от устата ни излизат само добри и благи слова ще сме от признателните. От езика ни трябва да се „лее благодат". Не бива да се сипе отрова като езика на змията. Думите ни не бива да се забождат като тръни в сърцата на хората.

Дядо Хикмет всъщност описваше качествата, които трябва да притежава един любим раб на Аллах, за да постигне спокойствие и щастие в живота:

— Винаги трябва да гледаме към онези, които са в по-лошо материално положение от нас и да сме благодарни на Аллах за благата, с които ни е дарил. Трябва да взимаме хубав пример от достойните вярващи и да се стараем да бъдем като тях. Така ще бъдем по-близо до Всевишния Аллах и ще се превърнем в достойни раби.

Думите, които дядо Хикмет каза, оставиха следа от духовно удовлетворение и в сърцето на Фатих и в сърцето на господин Ариф, който много се развълнува от нещата, които чу.

Беседата между дядо Хикмет и господин Ариф продължи още известно време, след което гостите поискаха разрешение и си тръгнаха. След тях семейството остана с надежда. Положението им не бе леко, но сега имаше усмивка изписана на лицата им.

ПРЕГРАДАТА, КОЯТО РАЗДЕЛЯ МОРЕТО

Когато Фатих се прибра вкъщи, завари майка си да чете айети от Свещения Коран. Той влезе в стаята си на пръсти, за да не вдига шум. Мислеше си за гостуването в дома на

господин Ариф. Това бе един различен и вълнуващ ден за Фатих.

Не след дълго майка му -Салиха дойде в неговата стая. Синът ѝ се стори и доста замислен. Тя седна до него, погали лицето му и каза:

— Златното сърчице на мама! Какво стана, тъжен ли си? Искаш ли да ми разкажеш?

Фатих отговори:

— Не съм тъжен, мамо. Само съм много впечатлен от преживяното и нещата, които чух от дядо Хикмет днес.

Салиха погледна с любопитство Фатих сякаш му казваше "Хайде разкажи". И той започна да разказва:

—Мамо, да беше видяла децата и домът на господин Ариф! Много са бедни, но сърцата им са изпълнени с доволство. Не се оплакват от нищо и са доволни от това, което имат. Лицата на всички са много усмихнати и ведри. А новороденото им дете е толкова сладко, толкова мило, да беше го видяла само!

След това Фатих разказа на майка си всичко, което дядо Хикмет им бе разказал за чудното сътворение на човека. Докато разказваше телефонът им звънна. Фатих изтича и вдигна слушалката, беше приятелят му Мехмет.

— Мамо! Мехмет, Дениз и другите ми приятели ще ходят на брега на реката в събота. Поканиха и мен. Разрешаваш ли ми да отида заедно с тях?

— Разбира се, че може да отидеш! отвърна жената.

Фатих извика в телефонната слушалка "И аз идвам приятели! По-добре се подгответе, ще ви направя една страхотна изненада." След което затвори слушалката на телефона и каза на майка си:

— Искам да поканя и дядо Хикмет на този излет. Какво мислиш мамо?

— Ами не знам?

— Мамо, научавам толкова хубави неща от дядо Хикмет искам и приятелите ми да ги чуят. Може би Дениз няма да се зарадва, но нищо. Азвсе пак искам да ги изненадам и да поканя и дядо Хикмет.

Майка му отговори:

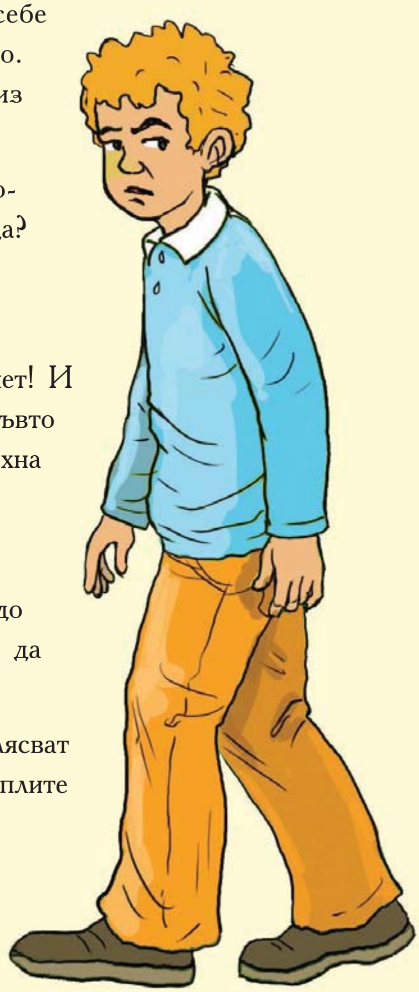
— Добре синко, попитай дядо Хикмет дали може да дойде с вас.

Когато на следващия ден Фатих покани дядо Хикмет на излет с момчетата той остана приятно изненадан и му отговори с усмивка:

— Да се уважи покана е хубава постъпка завещана ни в Сунната на Пророка (с.а.в.). Особено ако поканата идва от приятел, тогава съвсем не може да се откаже! Този отговор накара Фатих да полети в небето от радост. Той се зарадва на това, че дядо Хикмет се съгласи да дойде с тях, но още повече се зарадва на това, че го нарече "приятел". Тогава осъзна обичта, която изпитваше към дядо Хикмет и не спираше да си повтаря "Колко много те обичам, дядо Хикмет!"

Вали милост!

Мястото, на което дойдоха за излета наистина бе много живописно. Съвсем наблизо имаше рекичка, която весело течеше, а на брега от двете страни сякаш в редица под строй върбите бяха свели клони. Наоколо се виждаше само зеленина... Всички приятели от училището на Фатих бяха там, дори Дениз бе дошъл. Фатих запозна всеки един поотделно с дядо Хикмет. Накратко им разказа за беседите, които водят с дядо Хикмет за значението на айетите от Свещения Коран. Дениз извика настрани при себе си Гьокхан и му каза нещо на ухото. Когато Фатих дойде при тях, Дениз му каза:

— Какво прави този възрастен човек тук? Това ли беше твоята изненада? Ние искаме да си играем!

Фатих му отговори:

— Още не познаваш дядо Хикмет! И тъкмо да каже „Той не е такъв какъвто предполагаш!" Дениз го прекъсна и махна с ръка:

— Да, да!

От мястото, на което бе седнал дядо Хикмет направи знак на Фатих "Иди да си играеш с тях!"

Не след дълго започнаха да проблясват светкавици и гръмотевици. Когато топлите

капчици дъжд се засилиха децата изтичаха и се скриха под гъстите клони на дърветата, където все още бе сухо. Дъждът вече валеше като из ведро.

От гласчетата на децата, които си говореха помежду си, най-силно се чуваше гласът на Дениз, който не спираше да повтаря:

— Точно сега ли трябваше да завали! Ама, че късмет! Навсякъде е кално. Сега няма да можем да продължим играта си!

Сякаш дъждът бе завалял, за да събере на едно място децата и дядо Хикмет. Защото той имаше какво да им разкаже:

— Деца, знаете ли, че другото име на дъжда е „милост“? Мъдрите хора казват, че когато вали дъжд, от небето слиза милост и благодат!

Дениз навъси вежди и погледна встрани, сякаш казваше "Това пък какво означава?" Дядо Хикмет се престори, че не го забелязва и продължи:

— Вижте, може би някоя от тези чисти като бисер капчици дъжд, преди да завали тук е била капка на океан или море. Други са били водни частици в извори и реки, а трети — в езера. Какво се случи след това? Слънцето изпари всички тях. Тези капчици вода, намиращи се на различни места, се събраха на небето. Тоест на земята те се намираха в течно състояние, изпарявайки се благодарение на отслабването и разкъсването на връзките между молекулите им, те преминаха в газообразно състояние. По този начин всяка една от тях се сдоби с прозрачна чистота в небето. Насъбраха се в пухкави и чисти бели облачета. Тоест Всевишният Аллах събра на едно място хиляди горчиви и сладки, кални и мръсни капки вода от земята и ги пречисти в небесата за нас. Този атмосферен процес е описан и в Свещения Коран: "**И не виждате ли водата, която пиете?**

Вие ли я изсипвате от облака или Ние я изсипваме? Ако пожелаехме, бихме я сторили солена, защо тогава не сте признателни? (Сура Ал-Уакиа /Събитието/, 68 – 70 айети)"

Когато дядо Хикмет прочете този айет, се разнесе силен тътен от гръмотевица, който накара децата да подскочат от страх и да се хванат едно за друго.

Дядо Хикмет прочете още един айет:

— "**Не виждаш ли, че Аллах подкарва облаците, после ги съединява, после ги сторва на купчина и виждаш как дъждът излиза от тях. И спуска от планини в небето градушка, и поразява Той с нея когото пожелае, и я отклонява от когото пожелае. И блясъкът на Неговата мълния едва не отнема зрението.** (Сура Ан-Нур /Светлината/, 43 айет)"

Капчиците дъжд, които падаха върху листата на гъстите клони на дърветата създаваха приятна мелодия галеща слуха. На фона на това шумолене благия и успокояващ тон, с който дядо Хикмет им говореше звучеше много приятно. Това успокоение се пренесе и върху децата. Ахмет, който бе най-малкият сред тях попита:

— Дядо, защо капчиците дъжд винаги са приятно топли и меки, дори когато времето е студено?

Дядо Хикмет му отговори:

— Браво Ахмет, много си наблюдателен. Облаците се образуват под формата на водна пара и се превръщат в малки частици вода. Благодарение на Божествено чудо те проявяват характерна особеност, която се различава от признаците и свойствата на обикновената вода, която познаваме. В небето дори

при температура от минус 30 градуса тези водни частици не се превръщат в лед. В противен случай...

— В противен случай от облаците върху нас щяха да валят ледени камъчета! - извика Ахмет, който въодушевено довърши изречението на дядо Хикмет. Последва заразителен смях сред децата, а доволната усмивка на дядо Хикмет дълго време остана на лицето му. Дядо Хикмет каза:

— Ахмет е прав. В подобен случай вместо приятни и меки капчици дъжд върху нас щяха да валят ледени късове.

Фатих каза:

— Сега разбирам защо дъждът е милост и благодат!

Дядо Хикмет продължи:

— Наскоро учените откриха, че всяка година на нашата планета Земя се изсипват по 500 милиарда тона дъжд. Това означава, че за една секунда на земята се изливат 1 617 милиона тона вода. Това количество не се променя и остава същото в продължение на хиляди години. Всевишният Аллах, нашият Създател е известил хората за този метеорологичен процес още преди векове в Свещения Коран така: "**И Който изсипва от небето вода с мярка...** (Сура Аз-Зухруф /Украсата/, 11 айет)"

Дядо Хикмет погледна децата, които го слушаха внимателно и каза:

— Някои от капките дъжд, които преди малко ви измокриха ще се изтекат в морето, други ще бъдат попити от пръста. По този начин ще дарят с живот всичко около себе си и ще го раззеленят. Заедно с минералите в пръста ще преминат в корените на дърветата и растенията, ще се пре-

върнат във вкусни плодове и зеленчуци. Чрез витамините на тези плодове и зеленчуци и техните сокове нашия организъм и всички живи същества ще получат полезна и здравословна храна. Ето това е милостта и благодеянието на Всевишния Аллах, Който посреща всички нужди на Своите създания. Това е и една от причините да наричаме дъжда милост.

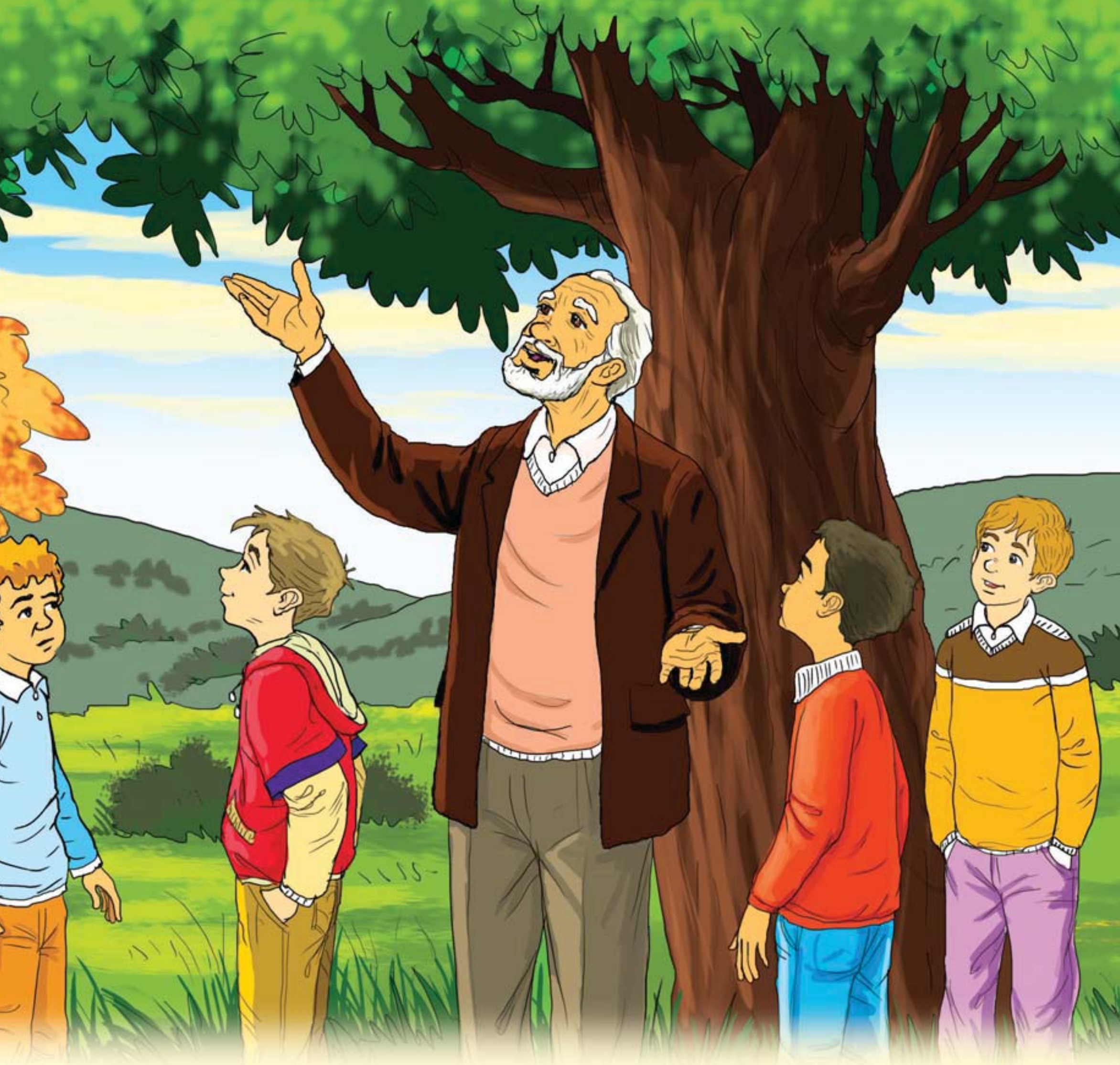
Чудесата на водата не свършват само до тук! Сега ще ви задам един въпрос! Представете си един и същи предмет, масата му в течно състояние ли ще е по-голяма или в твърдо състояние (кое от двете ще тежи повече)?

— Предметът в твърдо състояние е по-тежък - казаха всички деца в един глас.

— Какво ще се случи, ако в морето поставим предмет, който е по-твърд от водата?

— Ще потъне на дъното.

— Разбира се, че ще потъне; защото плътността на твърдите предмети е по-голяма и те потъват, но това правило не важи за водата! Всевишният Аллах е дарил водата с присъща особеност. Водата е единственото вещество, което при замръзване се разширява. Нека си представим скованите от лед

морета в Северния полюс. Какво се случва със замръзналите ледени късове?

— Плават на повърхността на водата, нали дядо. Видях го по телевизията - каза Ахмет.

Дядо Хикмет се усмихна и отговори:

— Браво Ахмет, много правилно. Ледовете не потъват на дъното, а плуват на повърхността на морето. Ако

те потъваха, дъната на моретата щяха да са покрити с лед и хилядите видове морски обитатели нямаше да могат да живеят там, щяха да измръзнат. По този начин Всевишният Аллах (джелле джелялюху) ни показва несравнимата Си сила и могъщество, за да вярваме в Него още по-силно и за да Го обичаме още повече. Всевишният Аллах ни показва Своето величие и в Свещения Коран. В него ни разкрива такава информация, че едва стотици години, след като е низпослан, учените и изследователите успяват да открият и разберат тези Божествени чудеса. Тоест Корана предшества най-новите научни и технологични открития и помага на учените като осветява пътя им.

Тази тема привлече вниманието на Дениз. Нещата, които чуваше от баща си за Корана бяха много различни. Татко му казваше например, че Коранът е само книга, която арабите в Средновековието са приели, че той няма с какво да допринесе за развитието на интелигентните и модерни хора живеещи днес. „Човечеството - казваше баща му -

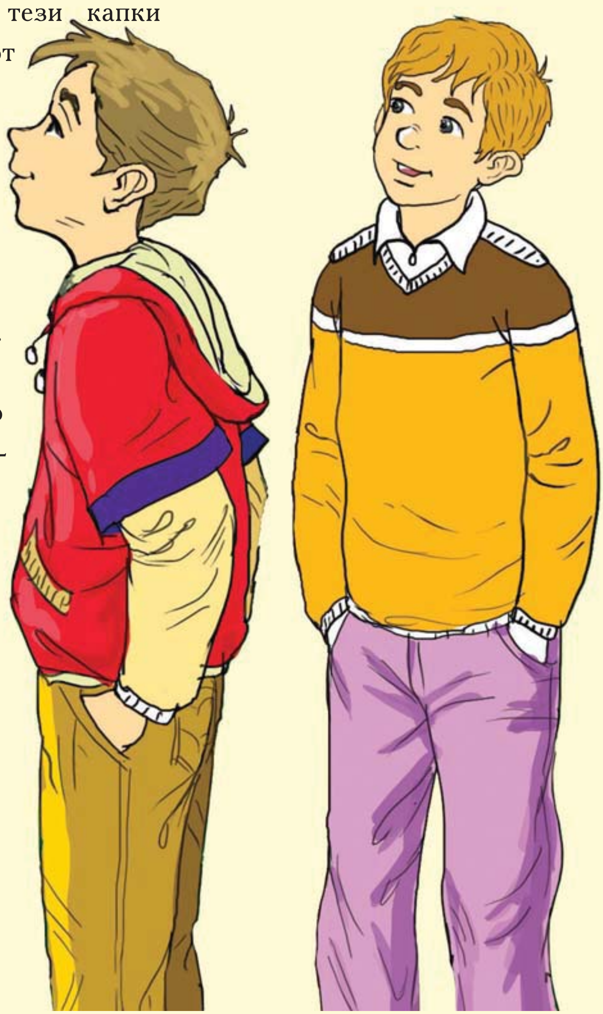
трябва да следва разума и науката.“ Дениз не можеше да си обясни това, което чуваше от дядо Хикмет, но не можеше и да скрие любопитството си и попита:

— Но как е възможно всичко това?

Дядо Хикмет му отговори:

zДецата слушаха с голям интерес дядо Хикмет. Но почудата на Дениз бе различна. Той не знаеше, че Коранът е книга разказваща чудни неща. Дъждът продължаваше да вали на едри капки. Дядо Хикмет се обърна към децата:

— Деца! Вижте тези капки чиста вода слизащи от небето. Те ще паднат и върху чистите неща и върху мръсните. На земята те ще се изцапат отново. След това ще достигнат до реки, езера и морета. Там ще намерят покой. След което Слънцето ще ги избави от мръсотията, превръщайки ги в пара и отново ще ги издигне в небесата. Там те отново ще се превърнат в чиста вода.

И положението на хората много прилича на това на водата. Идваме на земята чисти и невинни като новородени бебета, но порастваики неусетно вършим неуместни неща, казваме лоши думи и се зацапваме. Ако и ние като тези дъждовни капки вода, с праведните си дела и хубав нрав поемем пътя към морето на мъдростта на Свещения Коран и безбрежния духовен океан на Пророка (с.а.в.) – ще намерим успокоение. Ако вдигнем ръце към небето и отправим молитва дуа от сърце и помолим за опрощение Всевишния Аллах, Той с милостта си ще ни пречисти, както Слънцето пречиства водата и ние ще поемем път към висините. Тогава ще станем като дъждовните капчици паднали от облаците и превърнали се в приятен вкус във всеки един плод или зеленчук. Ще се превърнем в милост и благодат за всеки човек, с когото се срещаме и за всяко място където отиваме. Ще даряваме радост и спокойствие на хората.

Дядо Хикмет погледна към децата, които го слушаха сгушени и вече мокри от дъжда. Обърна се към Ахмет и каза:

—Ахмет, ти разбра ли как дъжда се превръща в милост и благодат?

Ахмет избърса с ръка мокрото си лице и отговори:

— Разбрах, дядо. И аз искам да стана като дъжда. Дъждът е чист и почисти и лицата ни!

Дядо Хикмет се засмя и каза:

— Достатъчно за днес, деца, да тръгваме преди да сте настинали.

Децата започнаха да викат едно през друго: “Не, не, не ни е студено, няма да настинем, ние сме свикнали!” а дядо Хикмет им каза:

— Щом като толкова много ви хареса, следващата седмица всички сте поканени в нашата градина. Там ще ви разкажа за планините, техните движения и за земетресенията.

ОБЛАЦИТЕ И ДВИЖЕЩИТЕ СЕ ПЛАНИНИ

От излета всички деца се бяха върнали в домовете си мокри до костите. След като разбраха, че дъжда е милост и благодат по пътя на връщане се състезаваха върху кого ще завали повече благодат.

Фатих беше много щастлив, че запозна приятелите си с дядо Хикмет и че те също се заинтригуваха от неговите разкази.

Градината на дядо Хикмет и движещите се планини

Бе слънчев и ясен ден. Небето бе облякло най-красивата си синя премяна. Въздухът бе толкова кристално чист, че заснежените върхове на планините прозираха в далечината. Фатих и приятелите му вече бяха дошли в градината на дядо Хикмет. Дори Дениз бе дошъл. Наистина миналата седмица той се бе ядосал на Фатих затова, че е поканил и дядо Хикмет на момчешкия излет, но след като започна да опознава дядо Хикмет разбра, че той е много различен от възрастните, които Дениз познаваше. Нещата, които дядо Хикмет разказваше бяха много интересни. Усмихнатото и ведро лице, мекият тон, с който дядо Хикмет говореше оставиха дълбоки впечатления в Дениз.

Не след дълго Дядо Хикмет се появи в градината, носейки в ръце огромна купа с плодове и покани всички деца:

— Хайде деца, заповядайте, нека всеки си вземе от плодовете.

Докато всички взимаха с пълни шепи, Ахмет нетърпеливо попита:

— Дядо Хикмет, днес ще ни разкажеш за планините и за земетресенията, нали?

Дядо Хикмет се усмихна и отговори:

— Разбира се, че ще ви разкажа, но първо изяжте плодовете си!

Когато всички се почерпиха, дядо Хикмет им каза:

— Виждате ли онези планини в далечината? Вижте сега облаците, които преминават над тях!

Фатих не се сдържа и каза:

— Колко величествено изглеждат планините! И облаците се движат много бързо над тях, дядо.

Дядо Хикмет започна да разказва:

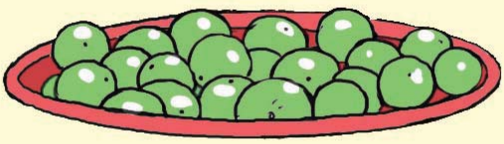
— В Свещеният Коран се повелява:

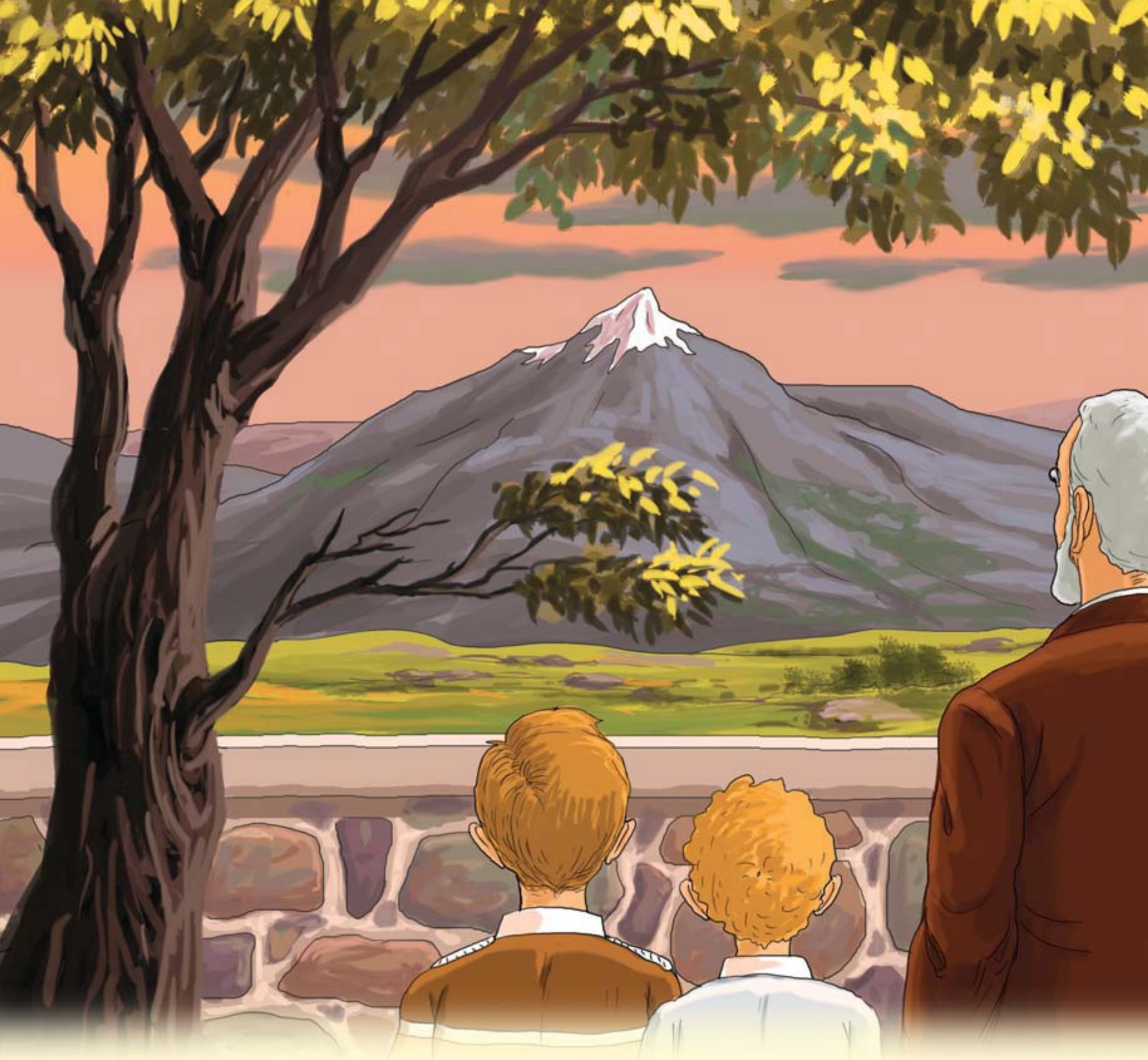
“И ще видиш планините – мислиш ги неподвижни, а те отминават, както облаците отминават. (Сура Ан-Намл /Мравките/ 88 айет)” До преди 1980 година, хората дори не са предполагали, че планините също могат да се движат. В резултат от направените проучвания бе установено, че всяка година планините се отдалечават една от друга приблизително с около 5 сантиметра. Свещеният айет от

Корана ни казва също така, че земята се върти около оста си. Учените са открили това през 16 век, тоест деветстотин години след като Коранът го е известил на хората. Защото заедно със земята, облаците и планините се въртят в една и съща посока. При това те се движат със скорост от 1 666 километра в час. Тъй като и атмосферата се движи в една и съща посока със земята, ние не можем да усетим това. Ако атмосферата спре, а земята продължи да се върти, балансът ще се наруши и ще настане безпорядък. Всичко ще се разбърка.

Децата погледнаха към планините и облаците, за да видят как те се движат, а дядо Хикмет продължи:

— Тези планини, които ние виждаме под формата на огромни късове скали, в същото време изпълняват ролята на подпора, на тежест, която укрепва земята и осигурява нейния баланс. Така, за да спрем свличането на почвата ние засаждаме дървета, нали? Корените на дърветата се захващат в земята и при дъжд или вятър те задържат почвата като я предпазват от свличане. По същия начин планините задържат пръста на земята и не дават възможност тя да се свлича или измества. Ако не съществуваха планините, земните маси щяха да се свличат и да пропадат в моретата. Можем да сравним планините с гвоздей, забит в дървена дъска. Както една част от гвоздея се вижда над дъската, а останалата му част е забита дълбоко в нея. Така планините имат видима част – върховете и невидима за нас част, която е под земята. Можем да оприличим планините и на

зъбче, корените му не се виждат и се намират под венеца в костта. Някой от вас виждал ли е изваден от стоматолог зъб?

Дениз веднага отговори:

— Аз съм виждал, веднъж отидох с татко на зъболекар и видях, че коренът на извадения му зъб е дълъг почти колкото самия зъб!

Дядо Хикмет продължи:

— Така е и с планините. Те имат високи върхове простиращи се с хиляди метри, но и основите им са образувани от корени с хиляди метри под земната повърхност. В Свещения Коран тази геоложка функция на планините се разказва по следния начин: "**... и положи върху земята непоклатими планини, за да не се люлее с вас...** (Сура Лукман, 10 айет)", "**и планините поби...** (Сура Ан-Назиат /Изтръгващите/,32 айет)" И с основите на сградите е така, здравите сгради имат дълбоки и здрави основи, които могат да издържат и на най-силните земетресения. Една сграда е толкова здрава, колкото здрави са нейните основи, затова първо се изкопават и побиват основите според височината, на която ще бъде построена сградата. Така Всевишният Аллах (джелле джелялюху) е сътворил всичко в природата, за да ни служи за пример.

Ако черупката на яйцето се счупи

— От друга страна можем да сравним планетата Земя с яйце. Да приемем, че черупката на яйцето е като земята. Тази част е подсилена с планини и планински области. Частта, която се намира под нея е водниста и течна като белтъка на яйцето. Твърдата горна част на земята подобно на корала на яйцето предпазва вътрешните части на земята. Ядрото в центъра

на земята подобно на огнена топка от магмена лава прилича на жълтъка на яйцето. Сега да помислим, ако земната кора не бе така добре опазена и подсилена какво щеше да се случи с нашата планета, която наподобява на яйце?

Ахмет без никакво колебание отговори:

— Черупката на яйцето щеше да се счупи и белтъка и жълтъка щяха да изтекат.

Фатих добави:

— Тогава земята щеше да бъде погълната от огън и нямаше да оцелее нито едно живо същество.

Дядо Хикмет отвърна с усмивка:

— Браво на вас! Много правилно! Мили деца Всевишният Аллах много ни обича. Ние сме Негови раби и Той е сътворил за нас Земята по толкова прекрасен начин, че всичко е в съвършена хармония и баланс, всичко е съразмерно. Така ние никога не се притесняваме, че черупката на яйцето може да се счупи и ние да паднем в огнената лава, нали?

Всички деца се засмяха. А дядо Хикмет продължи:

— Това огнено море, скрито под земната кора всъщност не е никак страшно, напротив то е истински дар за хората. Така например минералните извори се образуват близо до него, затова извират толкова горещи, но са много полезни за здравето на хората. Прохладните студени извори излизащи от дълбините на

планините пък се образуват далеч от магменото море. Тези води лекуват хората от множество заболявания и в същото време са прохладна и вкусна напитка. Така Всевишният Аллах е дарил с милост и благодат Своите раби.

Кипящ Огнен Океан

— Да се върнем на темата с жълтъка на яйцето. Магмата представлява разтопена скална маса, която се намира под земната повърхност. Можем да си я представим като огромен врящ и кипящ огнен океан. Тъй като ври и кипи с огромна температура, той има нуждата да изхвърля навън парата и магмените газове, които излизат от него. Това изхвърляне на газове се осъществява чрез разместване на земните пластове – земетресенията или чрез изригването на вулканите. Нашата планета оцелява благодарение на това, че горещите газове се освобождават. Ако това не се случваше периодично, земята щеше да експлодира като газова бутилка под налягане. От тук разбираме какво голямото значение имат вулканите. Те са „комин“, през който излиза и се освобождава голямо количество

пара и лава от горящото огнено море. Понякога магмата излиза навън през по-слабите земни слоеве като по този начин тя се успокоява, тези процеси ние наричаме — земетресения.

Това, което дядо Хикмет разказваше се различаваше от това, което Дениз бе слушал вкъщи и в училище. Света, който дядо Хикмет описваше сякаш не бе планетата Земя, която децата познаваха. Възхищението им към дядо Хикмет нарастваше с всяка изминала минута.

Докато вятърът донасяше на раменете си ведрия полъх от планините до градината на дядо Хикмет, той продължи да разказва на децата за природните чудеса:

— Разбира се това не е всичко! Например ако планините, които се намират на бреговете на моретата не изпълняваха ролята на прегради, стихиите идващи от моретата щяха да изтъргват и опустошават с огромна сила селата и градовете. Ако планините не съществуваха течащата вода нямаше да може да намери път, през който да тече. Ако планините не държаха

здраво земята, земетресенията щяха да я разлюляват още по-силно и разрушително. Планините имат роля и при образуването на сезоните, вятъра и дъжда. Планините са тежестта, която балансира и държи в равновесие земята. Ще ви дам следния пример: Всички умеете да карате велосипед, нали? Представете си, че по гумите на колелото ви има издутини и балончета. Какво ще усетите, ако карате със силна скорост?

Едно от децата побърза да отговори:

— Ще подскачаме докато изгубим равновесие и паднем.

Дядо Хикмет каза:

— Правилно синко. Издутините в гумите ще станат причина велосипеда да изхвърчи от пътя. Ако оприличим Земята на велосипед, който изминава 40.000 километра за 24 часа със скорост от 1 666 километра в час, можем да си представим какво би причинило и най-малкото отклонение от равновесието! Но Всевишният Аллах е създал съвършен баланс и равновесие в нашата планета чрез планините и моретата така, че всяко едно от тях е точно там където трябва да бъде. Всичко е създадено с такава прецизност и точност, че милиарди години нашата планета се движи по своята орбита без да сгреши и с милиметър! Свещеният Коран ни известява: **"И положи на земята непоклатими планини, за да не се люлее с вас...** (Сура Ан-Нахл /Пчелите/, 15 айет)"

Дядо Хикмет остана безмълвен за кратко. След това погледна към заснежените върхове на величествените планини и каза:

— Хората са най-достойните творения, които Всевишният Аллах е създал, те се различават от всички останали по това,

че могат да размишляват. Затова когато гледаме възвишенията на планините трябва да си спомняме за величието и могъществото на Всевишния Аллах. Поуките, които планините внушават трябва да правят сърцата ни нежни, а душата ни чувствителна. За да не бъдем като отричащите, които потъвайки в грехове са вкаменили сърцата и душата си, и са загубили чувството си на състрадателност, Всевишният Аллах повелява в Корана следното: "**После сърцата ви закоравяха и са като камъни, дори по-корави. Да! И сред камъните има такива, от които бликват реки, и сред тях някои се разцепват и излиза оттам вода; а някои от тях падат в уплах пред Аллах. Но Аллах не подминава вашите дела.** (Сура Ал-Бакара /Кравата/, 74 айет)"

Дядо Хикмет дълбоко пое въздух. Всички деца бяха вперили поглед в него и той продължи да говори:

— Деца! Знаете ли, че освен с очите хората могат да виждат и със сърцата си, затова трябва да се научим да гледаме Вселената с очите на сърцето си. Тогава пред сърцата ни ще се разкрият прекрасни картини и гледки. Ще видим как с величествената си стойка планините приличат на хора, които са застанали прави и отслужват своята молитва намаз пред Всевишния Аллах. Ще видим красивите зелени поляни като постлани килимчета седжаде, които чакат върху тях да бъдат извършвани поклони седжде. Ще видим морето да споменава Аллах чрез своята „перлена броеница" — вълните, които една по една бавно приплъзва и казва "Аллах Аллах!". Ще видим дърветата в горите издигнали клони в небето, като вярващ, вдигнал ръце за молитва дуа към Всевишния Аллах.

Дядо Хикмет погледна към децата с усмивка и им каза:

— Вижте мили деца! Този свят с планините, моретата и горите е произведение на Божието изкуство. Всевишният Аллах е създал всичко за хората. Създал е човека, за да бъде изпитан и да Му служи, да бъде Негов раб. Ще дойде ден, в който всички създания във Вселената ще изчезнат. С мощен Божий взрив ще настъпи Денят на възкресението. Небесата ще се разцепят и ще станат на отломки, звездите ще изпадат, моретата ще изтекат **„Когато небето се разкъса и когато планетите се разпръснат, и когато моретата бъдат отприщени...** (Сура Ал-Инфитар /Разкъсването/, 1-3 айети)" **„и планините ще бъдат като разпокъсана вълна...** (Сура Ал-Кариа /Бедствието/, 5 айет)" Накратко всичко ще изгуби своето равновесие. Няма да съществува нито планина, нито камък, нито море, тогава ще е настъпил края на тази Вселена. Ще бъде сътворен един нов свят. Там ще започне съвсем нов живот. Ще има един Рай и един Ад. Там хората ще получат награда за праведните си дела или наказание за лошите си постъпки.

Дядо Хикмет каза:

— Тук приключва днешната ни беседа. Следващата седмица ще ви разкажа за народите на адитите и самудяните, които са живели в древността.

КАТО СКАКАЛЦИ РАЗПРЪСНАТИ ОТ ВЯТЪРА

Бе ясен летен ден. Слънцето грееше в небето. Пеперудите весело пърхаха с нежните си крила и кацаха по клоните на дърветата, пчелите събираха мед от цветята, толкова внимателно сякаш се стараеха да не ги наранят, птичките радостно пееха, а

мравките неуморно се трудеха... В градината на дядо Хикмет цареше истински празник.

Децата бяха насядали на тревата сред пъстрите цветя. Там те се чувстваха като в райска градина. С несравнимата си красота тази градина бе като изложба на Божието изкуство, а с беседите на дядо Хикмет в нея се възцаряваше радост и спокойствие.

Дядо Хикмет бе седнал на един стол под сянката на голямото чинарено дърво и разказваше на децата.

Прелестните градини на Ирам

Преди няколко хиляди години край морето в далечните земи на Йемен живял народ наречен адити. Адитите били здрави и силни хора. Притежавали изключително плодородни градини и лозя. Всевишният Аллах ги дарил с много богатства и дълъг живот. В градините си отглеждали всякакви видове плодове,зеленчуци и прекрасни дървета с дълги и гъсти клони и листа. Всеки, който видел прелестните градини на Ирам оставал заслепен от красотата им. Домовете, които адитите издълбавали в скалите били много изящни и модерни за времето си. Във всеки дом имало шадравани с различна форма и басейни с вода. Изобилието и благоденствието, с които

Всевишния Аллах дарил този народ станали причина след време те да се възгордеят и да престъпят. Разчитайки на богатството си те повярвали,че ще живеят вечно в охолство и благодат. Възгордели се със силните и здравите си тела и решили, че няма нищо,което да се мери по силите им. Започнали открито да извършват всякакви грехове и лоши постъпки. Отдалечили се от вярата, която Аллах им изпратил. Спрели да отслужват молитвата намаз, да говеят (оруч) и да дават задължителната милостиня зекят.

Дотолкова се отдалечили от пътя на Аллах, че започнали да съдружават с Него (да пази Аллах!). Вместо да вървят по правия път и да вярват в Аллах те приели за божества идоли, които сами изработвали от дърво и камък. Престъпили и заживели показно, изпаднали в луда надпревара на безразсъдно разточителство (исраф) за това кой от тях ще има по-красив дом, дрехи и вещи. В същото време започнали да се отнасят зле с бедните и беззащитните и да ги презират.

Адитите преминали границата в своята несправедливост и гнет, когато започнали да нападат и ограбват по-слабите племена. Сърцата им закоравели, душите им загубили състраданието и милостта си и станали безпощадни и жестоки.

За да ги спаси от този лош път, който води към Ада, Всевишният Аллах изпратил при тях пророка Худ с предупреждения и напътствия. След като Аллах му изпратил откровението (вахий), Худ алейхисселям (мир нему) отишъл при своя народ, за да ги призове по пътя на Аллах. Кралят на адитите седял на позлатения си трон, а Хазрети Худ се обърнал към присъстващите с думите:

— “**О, народе мой, служете на Аллах! Нямате друг бог освен Него! Нима не се боите?** (Сура Ал-Араф /Стената/, 65 айет)”, “**О, народе мой, молете за опрощение вашия Господ и се покайте пред Него, и ще ви изпрати Той обилен дъжд от небето, и ще ви надбави сила към вашата сила! И не се отмятайте, престъпвайки!** (Сура Худ, 52 айет)“

Чувайки това кралят се разгневил на Худ алейхисселям и казал:

— “Виж, Худ! Ти си единственият сред нас, който е на това мнение. Ти си сам, а ние сме мнозинство и сме доста по-силни от теб. Нали не смяташ, че можеш да ни промениш така, че всички ние да тръгнем по твоя път?”

След което “**Знатните от народа му, които бяха неверници, казаха:**

— “**Виждаме, че си в заблуда и те смятаме за един от лъжците.**”

(Сура Ал-Араф /Стената/,66 айет)" "**Рекоха: "О, Худ, ти не ни донесе ясен знак и не ще изоставим нашите божества заради твоите слова. И не ти вярваме.** (Сура Худ,53 айет)"

Съдбата на онези, които се подиграват с пророците

Кралят на адитите и народа му отказали да повярват на думите на пророка Худ и му се подиграли, че е загубил разсъдъка си:

— „**Ще кажем само, че те е поразило със зло някое от нашите божества.**" (Сура Худ, 54 айет)"

Худ алейхисселям (мир нему) им отвърнал:

— "**...О, народе мой, не съм в заблуда, а съм пратеник от Господа на световете**. (Сура Ал-Араф /Стената/, 67 айет)" и се отдалечил от тях.

Худ алейхисселям много се натъжил, че хората от народа му са потънали в грехове и безнравственост, и че отказват да последват правия път и упорстват в неверието. С изпълнено с тъга сърце, вдигнал ръце към небето и отправил молитва дуа към Всевишния Аллах: "О, Аллах! Аз призовах народа си да повярва в Теб и да изостави несправедливостта, но това само увеличава тяхната дързост и непокорство. Ти знаеш, че съм слаб и безсилен срещу тях!"

Дядо Хикмет спря да говори и се замисли. Децата обаче бяха нетърпеливи да узнаят продължението на разказа. Ахмет не се сдържа и каза:

— Какво стана после дядо?

Дядо Хикмет продължи:

— После адитите били споходени от участта на всички, които отричат пророците изпратени от Всевишния Аллах. За да

осъзнаят грешката си, първо им били изпратени няколко малки Божии предупреждения. В продължение на 10 години поред в земите им не се родило нито едно дете. Реките и изворите пресъхнали. Сушата, превърнала прелестните градини на Ирам в пустини. Хората не можели да намерят и един залък хляб, за да заситят глада си. Предишните жизнени хора загубили своята сила и здраве, отслабнали и изпаднали в нужда.

Ослепелите очи, оглушалите уши

Тези бедствия не били разбрани от адитите, те не се осъзнали, не се променили и продължили да извършват грехове и лоши дела. Въпреки сушата и страданията, които ги сполетели, те не се обърнали с молба за опрощение към Аллах и не изоставили измислените идоли. Не повярвали в Единствения Аллах и не приели вярата, с която бил изпратен пророкът Худ алейхисселям.

Фатих попита:

— Дядо, как е станало така, че въпреки толкова много чудеса, предупреждения и бедствия, адитите не са проумели истината?

— Вижте деца! Когато човек свикне да върши грехове и нечестиви дела, неговите очи ослепяват за истината. Както очите могат да ослепеят така и сърцата ослепяват. Това прилича на зазиждане на вратите и прозорците на къща. Както къща със зазидани врати и прозорци се превръща в тъмно и непрогледно място, където не може да проникне светлина, така и сърцата на хората могат да потънат в мрак. Ушите им не искат да слушат наставления. Ръцете и нозете им свикват да вършат злини и не могат да се доближат към извършване на ибадет (служене на Аллах). Защото знаят, че ако повярват в Аллах и в пророка няма да могат да вършат греховете, които им доставят удоволствие. Няма да могат да ограбват беззащитните и да печелят по нечестен начин. Ще трябва да стоят далеч от лоши постъпки. Няма да могат да се подиграват на бедните. Ще приемат, че ще отговарят в Отвъдния свят за всичко, което вършат тук на земята. Те са знаели, че след като повярват ще отслужват петкратната молитва намаз, ще държат оруч и ще се грижат за бедните като им дават зекят. Знаейки всичко това изпълнението на тези задължения им се видяло тежко. Те не искали да развалят спокойствието си със задълженията на религията.

Бурята, която изкоренявала домове и дървета

Тъмни облаци покрили небето над Ирам. Когато адитите видели облаците се зарадвали и казали: “Ето идва дъжда, който чакахме толкова дълго!” Ала това били облаците на злощастно

наказание. Горчивата и страшна гибел приближавала стъпка по стъпка към тях. Хазрети Худ взел със себе си малцината повярвали и за последен път се обърнал към народа си с надеждата, че може да ги спаси:

— "Не виждате ли какво наближава? Повярвайте в Аллах!"

Но дори в онзи страшен съдбовен миг адитите не се пробудили от съня на невежеството и отвърнали:

— "Не! Не! Това са облаци, които предвещават дъжд!"

Така те останали слепи и глухи и за последното Божие предупреждение. Натоварените с изпълнението на тази повеля ангели и мрачните облаци в небето обкръжили племето на адитите. Постепенно силата и шумът на бурята се засилили и настанал студ. В сряда сутринта започнал ураганен вятър, бурята изкоренявала дърветата от корените им.

Вятърът бил толкова силен, че започнал да отнася хората като скакалци. За да не полетят във въздуха всички се завързали един за друг и зачакали да отмине бурята. Когато видели, че камилите и другите едри животни се носят във въздуха, изтичали и потърсили убежище в домовете си, ала унищожителната буря с лекота ги изхвърляла като клечки и от там. Всевишния Аллах –джелле джелялюху- повелил на вятъра и той затрупвал хората с пясък от пустинята. Това продължило седем нощи и осем дни. Домовете и градините на адитите останали засипани под метри пясък. Градът, който вдъхновявал всички с красотата си се превърнал в

пустош. Всичко се изгубило така сякаш там никога никой не е живял...

Дядо Хикмет пое дълбоко въздух. След това прочете Божиите слова разказващи тези поучителни картини:

"Такива бяха адитите. Отрекоха знаменията на своя Господ и се възпротивиха на Неговите пратеници, и следваха повелята на всеки упорит деспот." (Сура Худ,59 айет)

"И затова изпратихме срещу им леден вихър в злополучни дни, за да ги накараме да вкусят мъчението на позора в земния живот. А мъчението в отвъдния е още по- позорно и не ще им се помогне. (Сура Фуссилат /Разясне-ните/,16 айет)"

"Накара го Той да вилнее срещу тях седем нощи и осем дни поред, и виждаш там хората покосени, сякаш са стволове на повалени палми. (Сура Ал-Хакка /Неизбежното/,7 айет)"

Децата бяха настръхнали. Те дотолкова се пренесоха в разказа на дядо Хикмет, че сякаш преживяваха всичко. Фатих зададе въпроса, който вълнуваше всички:

— Дядо, а какво се е случило с Хазрети Худ и другите вярващи? И те ли са били погубени в бурята и пясъците?

— Не мили деца – отвърна дядо Хикмет – Всевишният Аллах опазил с милостта си Худ алейхисселям и вярващите от това страшно наказание и от бурята. Когато стихията започнала и от небесата се спуснало Божието наказание над града, те вече били далеч. Защото винаги преди Всевишният Аллах да спусне наказание над някое селище, Той изпраща Ангела Джебраил алейхисселям, за да предупреди пророците и те заедно с вярващите напускат обреченото място.

Дядо Хикмет продължи да разказва с тъжен тон:

— Народа на адитите бе погубен заради неверието и възгордяването си. По същия начин и сатаната (шейтан) бе погубен заради високомерието си. Защото въпреки повелята на Аллах, той се възпротиви да извърши поклон седжде на Адем

алейхисселям, изричайки: „Ти ме сътвори от огън, а него сътвори от глина." С тези думи сатаната (шейтан) дръзна да се опълчи срещу Аллах.

Пратениците на Аллах са неговите пророци, те са най-големите учители и възпитатели на хората. Това, на което учат хората трябва да се изпълнява, защото е за добро. От тук се разбира, че този свят е създаден за изпитание и за разграничаване на добрите от лошите. Истинският живот е в Отвъдния свят. Земята е като класна стая и нейните учебни помагала са благата дарени от Аллах. Печели онзи, който използва тези блага по пътя на Аллах.

ВКАМЕНЕНИТЕ ГРАДОВЕ

Когато завърши разказа си за Худалейхисселям, дядо Хикмет каза:

— Хайде деца, елате да похапнем от ябълките — и поведе момчетата към ябълковите дръвчета в градината.

Най-модерният компютър в света

Дърветата бяха отрупани с едри ябълки. Дядо Хикмет късаше от най-узрелите и една по една ги подаваше на децата. Всички ядоха до насита. Дядо Хикмет се обърна към тях и каза:

— Сега ще ви попитам нещо.

Децата търпеливо зачакаха въпроса на дядо Хикмет.

— Кажете ми знаете ли какво може да се пренася от един модерен компютър на друг?

Следкато децата чуха този въпрос започнаха да се надпреварват да отговарят:

— Ако имаме интернет връзка,можем да изпращаме файлове и документите с електронната поща (имейл).

Друго от децата каза:

— Можем да изпращаме на приятелите си музика.

Друго:

— Можем да изпращаме и снимки и видео.

Фатих добави:

— Четох във вестника, че сега специалистите проучвали как може да бъде изпратен мирис презинтернет. Дядо Хикмет се усмихна и когато попита:

—Някой от вас да е виждал компютър, който да изпраща ябълки, круши, банани или праскови? — всички се засмяха. Дядо Хикмет се развесели и продължи:

— Вие се смеете, но аз видях компютър, който прехвърля всякакви видове плодове и даже не един, а стотици!

Децата бяха безкрайно любопитни да научат какви са тези компютри. Дядо Хикмет им показа с ръка ябълковото дръвче и каза:

—Един от тях се намира много близо до нас, ако искате мога да ви го покажа. Ето го. Пред вас стои най-модерният компютър в света! С помощта на тънките си корени, дървото подбира от почвата минералите и витамините, които са му необходими. Чрез по-дебелите си корени то ги издърпва към ствола си. Постепенно те преминават през дебелите клони към по тънките клони и така достигат до пъпките на цветовете, които се разпукват и се усмихват в цвят. Сякаш дървото подава на хората с усмивка даровете, които е приготвило за тях... То обработва тези витамини и минерали по своя специална формула така, че след време ни поднася красиви алено-червени и ароматни ябълки. Ето ви един Божествен компютър!

Съществува ли по-модерен от него? Някой от вас виждал ли е компютър, който с усмивка да прехвърля предмети? Нещо повече от предметите, които този компютър прехвърля излиза нов компютър. Достатъчно е да посеем в пръста една от костилките, намиращи се във всеки един плод, за да израсте съвсем нов великолепен компютър. За разлика от това и последните модели компютърни машини след известно време стават непотребни.

Децата с притаен дъх и изумление гледаха ябълковите дръвчета. Божествени компютри произведение на могъществото на Всевишния Аллах. Най-модерният компютър в света!

Фатих се обърна към дядо Хикмет с думите:

— Дядо, много обичаме да слушаме разказите ти. Когато ни заговориш, ние сякаш навлизаме в твоите разкази и ги изживяваме. След това дълго мислим над тях.

Дядо Хикмет му отговори:

— Щом е така, тази седмица ще ви разкажа и за народа на пророка Лут алейхисселям (мир нему).

По-заблудени от добитъка

Децата седнаха в кръг около дядо Хикмет и той започна да говори:

— Хазрети Лут живял около 1 800 година преди новата ера, по времето на пророка Ибрахим алейхисселям. Хазрети Лут бил един от първите, които повярвали на пророка Ибрахим. Лут алейхисселям изкарвал прехраната си със земеделие. Много обичал да отслужва молитвата намаз и да държи оруч (да говее). Изпълнявал старателно всичко, на което Ибрахим алейхисселям го бил научил. Спазвал повелите на Аллах и странял от забраните Му. Бил известен със своята щедрост и великодушие. Много обичал да посреща гости и да ги нагостява с най-прекрасните блюда. Всевишният Аллах изпратил Хазрети Лут като пророк на народ, който обитавал древния град Содом. Хората от този народ живеели неморално и в грях. Те открито извършвали нечувани скверности без да изпитват срам. Подигравали и гонели почтените, възпитани и благочестиви хора, които живеели сред тях. Сатаната (шейтан) ги научил на това недостойно и несъвместимо със сътворяването на човека поведение. Всевишният Аллах е създал всичко в съвършен ред и порядък и според това женитба и създаване на семеен уют са възможни само и единствено между мъж и жена. Само такова семейство може да създаде, възпита и отгледа прекрасно поколение. Такава е волята на Аллах, всичко останало е забранено, защото противоречи на същността на човека.

Аллах е създал хората и само Той знае кое е най-доброто за тях. Когато човек се отдалечи от повелите и забраните на Аллах започват и неговите проблеми, на които сме свидетели в днешно време, хората развалят психиката си и страдат, защото не спазват повелите на Създателя. Народа на пророка Лут потъпкал човешката си чест и достойнство и изпаднал в заблуда, принизявайки се по-долу и от добитъка. Защото дори животните не вършат тяхното неприличие.

Фатих попита:

— Всички в Содом ли са били такива, дядо Хикмет?

— Не разбира се. Сред тя е имало чисти и морални хора, които се страхували от наказанието на Аллах. Когато виждали непристойно поведение се опитвали да спрат онези хора от греховете им и казвали: "Не ви ли е срам? Бойте се от Аллах! Дръжте се подобаващо, та нали Аллах е създал нас хората като най-достойните сред творенията, подобна скверност не ви приляга!" Ала онези злощастни люде ги гонели с думите: "Който не ни приема, да се махне от земите ни."

Ахмет попита:

— И пророка Лут ли изгонили?

Дядо Хикмет отвърнал:

— Лут алейхисселям денем и нощем приканвал своя народ да види истината и да се откаже от извършването на лоши и непристойни дела. Той им казвал:

"...Техният брат Лут им каза: "Не се ли боите? Аз съм доверен пратеник за вас, затова се бойте от Аллах и на мен се покорете! И не искам от вас отплата. Моята отплата е единствено от Господа на световете. Нима ходите при мъжете от хората, а оставяте съпругите си, които вашият Господ е сътворил за вас? Да, вие сте престъпващи хора."

(Сура Аш-Шуара /Поетите/,

161-166 айети)" **"И пратихме Лут, който каза на своя народ: "Нима вършите скверността, с която не ви е предшествал нито един от народите?** (Сура Ал-Араф /Стената/,80 айет)".

"А отговорът на народа му бе само да кажат: "Прогонете ги от вашето селище! Те били хора, които се пазят чисти." (Сура Ал-Араф /Стената/,82 айет)

Благочестивите да напуснат нашите земи

—Обитателите на град Содом изпитвали омраза към пророка Лут, който ги приканвал към чистото и позволеното. Накрая прекалили и започнали да отправят заплахи към него:

— **"... Ако не престанеш, о, Лут, ще бъдеш прокуден!"** (Сура Аш-Шуара /Поетите/,167 айет)"

— Хазрети Лут не спирал да им напомня, че ако не се откажат от греха, непременно ще ги сполети наказание изпратено от Аллах. Но те нямали никакво намерение да се откажат от лошите си постъпки и да се поправят. Надменно казали на пророка Лут:

— **"... Донеси ни мъчението на Аллах, ако говориш истината!"** (Сура Ал-Анкабут /Паякът/,29 айет)"

— Всъщност те не се опълчвали срещу пратеника, а срещу Всевишния Аллах. По този начин те сами извикали страшното наказание. Изпълнен с отчаяние Лут алейхисселям изрекъл:

"Господи, подкрепи ме срещу хората, сеещи развала!" (Сура Ал-Анкабут /Паякът/,30 айет)

Всевишния Аллах изпратил ангели предназначени да погубят изпадналите в поквара.

„Рекоха [гостите]: “О, Лут, ние сме пратеници на твоя Господ. Не ще те докоснат. Тръгни със своето семейство в част от нощта и никой от вас да не се обърне, освен жена ти – нея ще я порази, каквото порази и тях. Срокът им е утрото. Не е ли близо утрото? (Сура Худ, 81 айет)”

Преобърнатия град

— Жената на Лут алейхисселям – Вахиле щяла да бъде погубена с останалите... Защото тя не възразявала на тяхното неверие и безсрамно поведение. Дори отчасти скришом ги подкрепяла срещу мъжа си Лут. Пророка Лут имал две дъщери, които повярвали в Аллах и станали вярващи. Те заедно с баща си Лут алейхисселям и другите вярващи същия ден напуснали град Содом и се спасили от Божието наказание.

На лицето на дядо Хикмет се изписа тъга и той продължи да разказва замислен:

— В края на тъмната нощ, рано призори се чул адски шум. От небето започнали да падат едри каменни късове. Всеки един камък заравял дълбоко в земята всичко върху, което попадал. Градът, в който живеел народът на пророка Лут се превърнал в огромна яма. Свещеният Коран ни разказва за тази истинска случка така: "**И когато Нашата повеля дойде, преобърнахме [селището] надолу и изсипахме над тях порой камъни от глина, белязани при твоя Господ. Те не са далеч от угнетителите.** (Сура Худ, 82-83 айети)", "**В това има знамения за прозорливите. Те [-селищата] са на все още съществуващ път.** (Сура Ал-Хиджр, 75-76 айети)" "**И оставихме от това ясен знак за хора проумяващи**. (Сура Ал-Анкабут /Паякът/, 35 айет)"

Огнено море от лава поглъща града

Фатих попита:

— Дядо, как изглежда този град сега? Стоят ли още там тези камъни?

Дядо Хикмет отвърна:

— На мястото където навремето е слязло Божието наказание, днес се намира езеро наречено Мъртво море. Водата в това езеро е с тъмен цвят, изключително солена и горчива. Солта във водата е около % 30. Наречено е мъртво заради високото си съдържание на минерали, които не позволяват да се развиват живи организми във водата. Мястото където се намира езерото е под морското равнище и представлява най-ниската точка на земното кълбо, там е мястото където слязло Божието наказание. Това е мъдрост показваща низостта, в която е изпаднал народа на пророка Лут пред Аллах. Заради безграничната си мерзост и безсрамие те предизвикали Божия гняв. Освен това за скверността, която са извършвали на това място сега свидетелства една лоша и неприятна миризма, която сякаш разказва на всички за гнусните дела извършени там.

Чрез тези айети Всевишният Аллах представя пред нас поучителни картини от миналото, за да ни предупреди. Той ни известява, че ако и днес хората живеят неморално и загубят чувството си за свян, ако се отдалечат от почтеността, може да ги сполети същото Божие наказание. Подобен пример е и случилото се около 70 години след пророка Иса алейхисселям (мир нему) в град Помпей. Вулканът Везувий изригнал, погубвайки жителите на града, които извършвали същата низост като

жителите на град Содом. Един ден вулканът Везувий изригнал внезапно и горящата лава покрила целия град. Сякаш само за миг градът потънал и изчезнал в огненото море от лава. Непочтените хора били застигнати от лавата докато извършвали греха,който ги погубил. След като горещата лава изстинала и се вкаменила,те се превърнали в каменни статуи. Повече от 1 900 години след това събитие тези вкаменени фигури продължават да са горчив пример за човечеството, от който всеки трябва да си вземе поука.

Мили деца! Гибелта на народите потънали в блатото на греха и угнетили сами себе си е последица от предизвикването на Божият гняв. Поучителните страници на историята са като гробища на народите, които са се отклонили от истината и правият път. Онези, които са потъпкали чувството си за чест, достойнство и морал са погубили както земния, така и Отвъдния си свят.

ТАЙНСТВЕНИЯТ СВЯТ НА ПЧЕЛИТЕ

Децата нямаха търпение да споделят с родителите си разказите на дядо Хикмет. Тази вечер Ахмет седна на дивана до баща си и въодушевено започна да разказва:

— Татко! Знаешли какви страхотни неща научихме днес от дядо Хикмет? Планините всъщност били подпора, те укрепвали и предпазвали Земята от земетресения. Освен това някои от тях са естествен „комин“, през който газовете от магмата намираща се в центъра на Земята се освобождават, за да не експлодира магмата и да унищожи нашата планета. Дядо Хикмет ни разказа и за народа на пророка Худ алейхисселям и за адитите. Знаеш ли тате, те били страшно богати и силни, но били погубени задето живеели в грехове и се опълчили срещу Аллах и Неговия пророк. Вече знам и как са били поразени от Божието наказание, след унищожителен вятър и пясъчна буря те останали заровени под метри пясък! Сякаш в техните земи никой никога не е живял!

Бащата на Ахмет за пръв път видя сина си толкова развълнуван и радостен. Усмихна му се, поклати глава и каза “Така ли?” и продължи да слуша с интерес. Ахмет говореше оживено без да поема въздух:

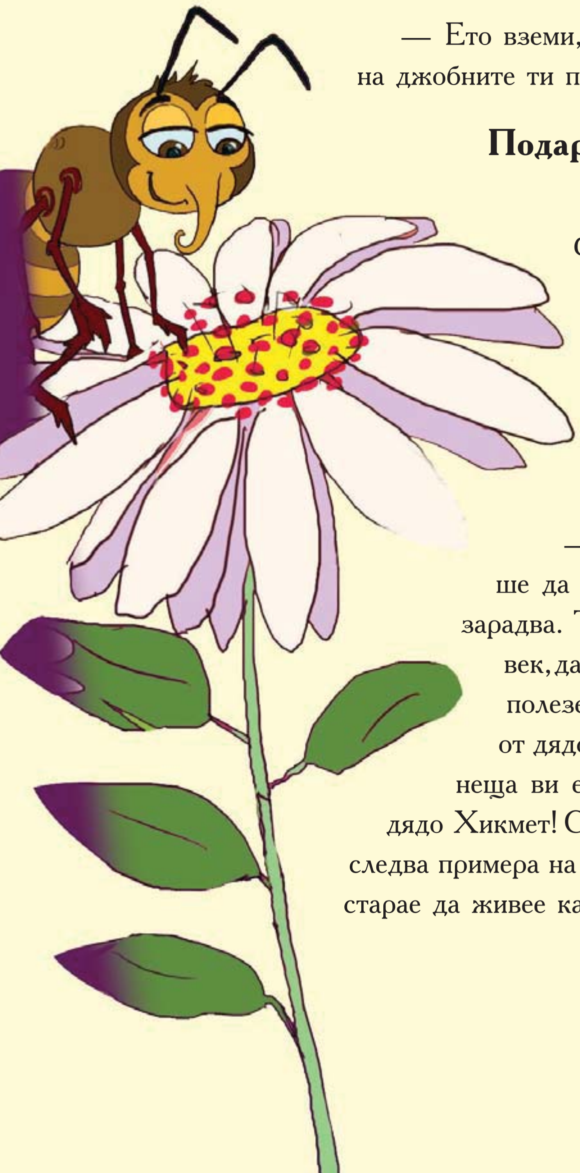
— Дядо Хикмет ни разказа и за народа на пророка Лут алейхисселям. От него научихме какъв е краят на опълчилите се срещу Аллах, и на онези, които не спират да вършат грехове. Знаеш ли, че те са били заровени в земята от големи късове скали, които паднали от небето. В градината на дядо Хикмет ядохме много вкусни ябълки. Днес разбрах, че ябълковото дърво притежава по-удивителни възможности дори от най-съвременния компютър.

Бащата на Ахмет остана много доволен от чутото и с радост каза:

— Браво сине, колко хубави неща си научил! Дори аз не знаех за тях. Поздравявам те. Слушай внимателно дядо Хикмет! Той ви учи на много полезни неща.

Бащата на Ахмет извади от джоба си пари и му каза:

— Ето вземи, тази седмица удвоявам размера на джобните ти пари.

Подаръкът на Фатих

Бе тиха и спокойна лятна нощ. Фатих бе в дома си и също разказваше на майка си днешната беседата на дядо Хикмет. Това, че синът ѝ споделя с нея тези прекрасни знания я радваше безкрайно. Салиха погали косите на сина си, след което каза:

— Ако покойният ти баща можеше да те види така много щеше да се зарадва. Той искаше да станеш добър човек, да научиш много неща и да бъдеш полезен на хората. Аллах да е доволен от дядо ти Хикмет! На колко полезни неща ви е научил. Синко знай цената на дядо Хикмет! Със знанията и мъдростта си той следва примера на Пророка Мухаммед (с.а.в.) и се старае да живее като него.

Фатих каза:

— Мамо! Дядо Хикмет разказва толкова хубаво, че и моите приятели с интерес слушат какво им говори.

Салиха отвърна:

— Знаеш ли сине, вуйчо ти ни е изпратил вкусен мед от село. Можеш да занесеш и на дядо Хикмет от него. Фатих много се зарадва и възкликна:

— Страхотна идея мамо! Ти приготви буркančeto с мед, а аз ще го завия в хубава хартия!

Медната беседа

Следващата седмица децата отново се събраха в градината на дядо Хикмет, в ръцете на Фатих имаше украсен пакет. Той срамежливо се приближи към дядо Хикмет, подаде му обвития пакет и каза:

— Заповядай дядо, това е за теб!

Приятелите му нямаха търпение да узнаят какво се крие в пакета. Дядо Хикмет сякаш четеше мислите им и каза:

— Да видим какво ни е донесъл Фатих! – и отвори пакета пред всички.

— Колко ценен подарък! Много ти благодаря Фатих! Както Пророка (с.а.в.) ни е известил медът е една от най-полезните храни и лекува много болести. За да бъде приготвен меда, който виждате в това бурканче е било необходимо стотици пчели да кацат върху хиляди цветя и да се трудят неуморно в продължение на месеци.

Най-малкият член на групата – Ахмет не се стърпя и попита:

— Дядо, винаги ми е било чудно как се приготвя меда. Би трябвало в цветята да има мед и пчелите да го събират, нали? Но защо тогава ние не го виждаме?

Дядо Хикмет мило се усмихна и му отговори:

— Пчелите са сред животните удостоени да бъдат споменати в Свещения Коран. Всевишният Аллах (джелле джелялюху) ни разкрива света,който е сътворил за тях по следния начин: "**И внуши твоят Господ на пчелите: "Вземете си жилища сред планините и по дърветата, и в онова, което [хората] градят!** (Сура Ан-Нахл /Пчелите/,68 айет)" Всевишния Аллах е дарил пчелите с език, който ние не разбираме,но те помежду си се разбират прекрасно. Всички сте виждали как пчелите летят игриво между кошерите и цветята и извършват въртеливи движения.

Децата извикаха в един глас:

— Да, да! Виждали сме!

— А знаете ли, че с тези свои движения, пчелите описват на другите пчели местоположението на цветята, в които има

прекрасна есенция за мед. С тези специални полети те си изпращат съобщения, тоест пчелите общуват така.

Пчелите – „инженери“

Докато дядо Хикмет разказваше, едно от децата се провикна:

— Ето вижте там има една!

Една пчела бе кацнала на цветето съвсем наблизо. Всички се отправиха натам. Дядо Хикмет тихо промълви:

— Внимателно погледнете пчелата, която е кацнала върху маргаритката. Забелязахте ли устата и тънкото ѝ хоботче? С негова помощ тя всмуква от цветчето екстракта, който ѝ е необходим за приготвянето на меда. Хиляди пчели обикалят по този начин цветчетата, за да успеят да съберат достатъчно материал, който да обработят. Пчелата помества пчелния нектар, който е събрала в специално място в тялото си наречено медово стомахче. То е характерно само за медоносната пчела работничка, в него тя складира и пренася нектар, мед и вода. В медовото стомахче на пчелата нектара извлечен от цветята се смесва с течността намираща се в него и придобива плътност. Пчелите складират готовата смес в гнездата си, които представляват восъчни клетки разположени успоредно една на друга. Чрез крилата си пчелите осигуряват специфична вентилация в кошера, чрез която медът се сгъстява и придобива вкус. Изумително, нали? А от къде пчелата знае как да приготвя мед по този начин? Как е постигнала тези умения и знания? Разбира се, че Всевишния Аллах, Който я е дарил с тази мъничка уста, я е научил да прави мед. Коранът разкрива тази мъдрост така:

“**После яжте от всички плодове и следвайте пътищата на вашия Господ, улеснени [за вас]!” Излиза от стомаха им питие с различен цвят. В него има изцеление за хората. В това има знамение за хора премислящи.** (Сура Ан-Нахл /Пчелите/, 69 айет)” Всевишният Аллах, Който е научил на всички тези знания пчелите, е създал в организма им всички необходими приспособления.

Благодарение на восъчните си жлези пчелите изработват восък, от който изграждат восъчните клетки на кошера. Тук се осъществява истинско чудо, което все още изумява учените. Пчелите строят кошерите си под формата на правилен шестоъгълник изключително прецизно, без ползват линия или триъгълник! Това изисква много точни изчисления. Пчелите градят кошера по групи, като започват от различни краища и когато завършат няма и милиметър отклонение в построените кошери!

Фатих не се сдържа и възкликна с възхищение:

— Изумително! Когато чертаем в училище, дори с линия и транспортир, аз не успявам да направя правилен петоъгълник или шестоъгълник!

Дядо Хикмет продължи:

— Шестоъгълникът е най-подходящата и практична форма за изработване на кошера, защото по този начин се използва минимум материал,

тоест восък и се постига максимално пространство — повече восъчни клетки в кошера! Откъде пчелите знаят как да направят това и как успяват да го осъществят! Нима имат дипломи по архитектура или строително инженерство? Разбира се, че не! Това е поредното доказателство за силата, могъществото и изяществото на Божието изкуство на Всевишния Аллах.

Ахмет отново се върна на въпроса, който го вълнуваше:

— "Все пак как се получава медът, откъде идва вкусът му?"

Дядо Хикмет продължи да разказва:

— След като пчелите построят кошера си, идва ред на приготвянето на меда. Приблизително 900 пчели работят усърдно през целия ден, за да съберат пчелен нектар. Събраният „материал" се съхранява в меденото стомахче на пчелите, където придобива плътност. Те го пренасят до кошера и го преливат във восъчните клетки. Не може целият пчелен нектар бъде превърнат в мед. Затова, за да приготвят половин килограм мед стотици пчели работят неуморно.

Има четиридесет дни живот

Когато дядо Хикмет каза "Въпреки това една пчела живее само четиридесет дни.", всички деца се натъжиха и казаха в един глас, "Само четиридесет дни ли?" Дядо Хикмет поклати глава "Да!" и продължи:

— През целия си живот една пчела може да приготви само една чаена лъжичка мед. След, което тя умира преди дори да е видяла готовото състояние на меда, който е приготвила. През 40 дневния си живот пчелата се е трудила повече за другите от колкото за себе си. Мили деца, това не е ли един прекрасен пример за нас? Въпреки, че са толкова мънички, през целият си живот пчелите работят и приготвят прекрасна и здравословна храна за хората. Да помислим колко ние сме полезни на себе си, на другите хора и създания?

Фатих не спираше за изпитва почуда. Той си помисли "Колко кратък живот са имали пчелите! И го използват само за да успеят да ни приготвят здравословен мед."

Дядо Хикмет продължи да говори:

— Така деца чрез пчелите Всевишният Аллах ни разкрива Своето неповторимо изкуство и могъщество, с което създава нещата. В айета от Свещения Коран Аллах повелява: "И подчини Той за вас всичко на небесата и всичко на земята — всичко е от Него. В това има знамения за хора мислещи. (Сура Ал-Джасиа /Коленопреклонната/, 13 айет)" Едно мъничко създание се ражда заради нас. Труди се и приготвя за нас прекрасна и здравословна храна като меда. След което животът ѝ се изчерпва и тя умира.

Да ви е сладко!

Дядо Хикмет продължи с беседата, която бе по-сладка и от меда.

— Още преди 14 века Пророкът Мухаммед (с.а.в.) ни е известил за ползите на меда и за това, че той лекува много болести. Днес учените в медицината са доказали, че меда притежава много витамини и лекува много заболявания. Това ясно ни показва, че словата на Пророка достигнали до нас са абсолютна истина. Пророкът салляллаху алейхи ве селлем (Аллах да го благослови и с мир да го дари) е прекрасен образец както за нас, така и за цялото човечество. Животът му е бил озарен от сияйната светлина на Корана и затова го превръща в най-прекрасния пример за чистота и благовъзпитание за нас.

Дядо Хикмет с усмивка погледна пчелите, които кацаха от цвят на цвят, после се обърна към децата и продължи с думите:

— Знаете ли деца, пчелите наистина са благородни създания. Те пазят кошерите си чисти и не ги цапат с никаква мръсотия. Те се грижат за чистотата на кошерите си като сами ги почистват. Когато е необходимо вентилират (проветряват) кошера с помощта на крилата си. Те се редуват да пазят кошерите от вредните животни. Пчелата гледа на своя кошер и на меда като на произведение на изкуството. Когато пчелите усетят, че краят им наближава се отдалечават на максимално разстояние от кошера и там умират. Ние също би трябвало да притежаваме подобна чистота и чувствителност, нали? Нека помислим и за Твореца, Който е сътворил пчелата. Това са поучителни картини, които Всевишният Аллах представя пред

нас, за да видим и размишляваме. Доколко успяваме да си вземем поука от благородните пчели, които съзнават, че трябва да изпълняват повелята на Аллах и да даряват полезни дарове на рабите на Аллах -хората? Успяваме ли да накараме родителите си и другите възрастни да се усмихнат когато им поднасяме чаша вода, така сякаш сме им поднесли чаша медена напитка (шербет)? Успяваме ли да помогнем на болен човек, който се нуждае от нашата помощ? Помагаме ли на възрастните хора, когато пресичат улицата, или се качват в автобуса, или носят тежки чанти? Дали сърцето ни може да достигне с обич до създанията сътворени от Аллах, до бедните и нуждаещите се, до страдащите хора по целия свят?

Дядо Хикмет прекъсна думите си и каза:

— Младежи, да направим ли 10 минутна почивка! Трябва да свърша нещо в къщата. Децата бяха очаровани от обръщението на дядо Хикмет към тях "Младежи!" На лицето на всяко едно дете се изписа доволна усмивка и те тръгнаха да се разхождат из градината. Какви ли изненади ги очакваха!

МЛЯКО С МЕД

Градината на Дядо Хикмет бе като класна стая за децата. Прелитащите наоколо и кацащи по цветята пчели сега им разказваха много повече неща отпреди. Фатих показа на Дениз пчелата наблизо и каза:

— Тази пчела се труди през целия си живот, за да успее да направи мед колкото една чаена лъжичка, а ние само на закуска изяждаме количество равно на продукцията от живота на седем-осем пчели. Трябва да сме много благодарни на Всевишния Аллах и много да Го обичаме. Защото Той е създал и пчелите и цветята и всичко останало за нас. Дениз поклати утвърдително глава и каза:

— Така е, помисли си само, ако пчелите не произвеждаха мед за нас, трябваше да строим огромни фабрики за мед, за да посрещнат нуждите на цялото население на земното кълбо! И бъди убеден, че пак нямаше да има достатъчно за всички. Но Аллах създава меда в стомаха на една малка пчеличка.

Фатих отвърна:

—Много си прав.

Ахмет се провикна от другия край на градината:

— Вижте дядо Хикмет идва и носи нещо!

— Отивам да му помогна! – изтича Фатих.

— Дядо нека ти помогна – вежливо каза той и взе подноса от ръцете му. Дядо Хикмет бе донесъл по чаша прясно мляко с мед за всеки.

Медно млечна беседа

Фатих раздаде на всички от приятната напитка, започвайки от дядо Хикмет, защото той бе най-възрастният сред тях. Дядо Хикмет тихо изрече „Бисмиллях" (В името на Аллах) и отпи глътка от млякото с меда. След което каза: „Слава на Всевишния Аллах, Който ни дари с тези неповторими и вкусни блага." Докато децата отпиваха от специално приготвената за тях напитка, Ахмет, който седеше до дядо Хикмет каза:

— Дядо, татко ви изпрати поздрави и каза, че много му липсват вашите беседи.

— И на нас татко ти много ни липсва и ти му предай поздрави от мен.

В този момент Дениз гледаше към Ахмет. Погледът му бе изпълнен с възхищение. Бащата на Ахмет му позволяваше да идва при дядо Хикмет. Ако бащата на Дениз знаеше, че той идва тук, със сигурност щеше да му се разгневи и да му забрани да идва повече при дядо Хикмет. В техният дом никога не се говореше на религиозни теми. Понякога майка му се опитваше да разкаже нещо за Всевишния Аллах или Пророка (с.а.в.), но баща му веднага я прекъсваше и казваше, че това са остарели неща и, че сега е времето на модерните технологии и науки. И без това Дениз много трудно получи разрешение от майка си, за да дойде днес.

След като изпи млякото на един дъх Ахмет каза:

— Дядо, аз много обичам мляко с мед, благодаря ти!

Дядо Хикмет отвърна:

— Да ти е сладко, милото ми дете. Знаеш ли и Пророка Мухаммед салляллаху алейхи ве селлем (Аллах да го благослови и с мир да го дари) много обичал прясното мляко и медения шербет с мляко. Нагостявал и гостите си с него. Когато му предлагали мляко, оставал много доволен и известявал: "В млякото има два вида благодат." Сега и ние с вас пием прясно мляко с мед и изпълняваме една от Сунните на Пророка (с.а.в.) така с позволението на Аллах си спечелихме награда севап.

— Разбира се в това, че Пророка е обичал прясното мляко и е препоръчвал то да се пие има мъдрост. Прясното мляко наистина е чудесна напитка. Помислете си само как се получава прясното мляко? Как то се образува в организма на овцете, козите и кравите?

Мигове на вълнения

Фатих раздаде на всички от приятната напитка, започвайки от дядо Хикмет, защото той бе най-възрастният сред тях.

Дядо Хикмет тихо изрече „Бисмиллях“ (В името на Аллах) и отпи глътка от млякото с меда. След което каза: „Слава на Всевишния Аллах, Който ни дари с тези неповторими и вкусни блага.“ Докато децата отпиваха от специално приготвената за тях напитка, Ахмет, който седеше до дядо Хикмет каза:

— Дядо, татко ви изпрати поздрави и каза, че много му липсват вашите беседи.

— И на нас татко ти много ни липсва и ти му предай поздрави от мен.

В този момент Дениз гледаше към Ахмет. Погледът му бе изпълнен с възхищение. Бащата на Ахмет му позволяваше да идва при дядо Хикмет. Ако бащата на Дениз знаеше, че той идва тук, със сигурност щеше да му се разгневи и да му забрани да идва повече при дядо Хикмет. В техният дом никога не се говореше на религиозни теми. Понякога майка му се опитваше да разкаже нещо за Всевишния Аллах или Пророка (с.а.в.), но баща му веднага я прекъсваше и казваше, че това са остарели неща и, че сега е времето на модерните технологии и науки. И безтова Дениз много трудно получи разрешение от майка си, за да дойде днес.

След като изпи млякото на един дъх Ахмет каза:

— Дядо, аз много обичам мляко с мед, благодаря ти!

Дядо Хикмет отвърна:

— Да ти е сладко, милото ми дете. Знаеш ли и Пророка Мухаммед салляллаху алейхи ве селлем (Аллах да го благослови и с мир да го дари) много обичал прясното мляко и медения шербет с мляко. Нагостявал и гостите си с него. Когато му предлагали мляко, оставал много доволен и известявал: “В млякото има два вида благодат.” Сега и ние с вас пием прясно

мляко с мед и изпълняваме една от Сунните на Пророка (с.а.в.) така с позволението на Аллах си спечелихме награда севап.

— Разбира се в това,че Пророка е обичал прясното мляко и е препоръчвал то да се пие има мъдрост. Прясното мляко наистина е чудесна напитка. Помислете си само как се получава прясното мляко? Как то се образува в организма на овцете,козите и кравите?

Мигове на вълнения

В това време се чу шум,дядо Хикмет прекъсна увлекателната беседа и всички се обърнаха към портите на градината,през които влезе един мъж. По всичко личеше, че е доста разгневен. Със забързани стъпки се приближи към тях. Беше бащата на Дениз.

Дениз едва успя да каже с изплашен глас "Татко идва!"

Ядосаният мъж не поздрави никого и се насочи право към Дениз.

— Какво търсиш тук? Защо си дошъл?

Дядо Хикмет не обърна внимание на грубостта на новодошлия гостенин и вежливо се обърна към него с думите:

— Добре дошъл. Няма ли да поседнеш?

Когато бащата на Дениз се обърна към дядо Хикмет и го погледна в очите – видя в тях искреност и благовъзпитание. Честно казано не очакваше да срещне такъв мил и учтив прием. Гневът му затихна, той се смути и спря за миг, не знаеше какво да стори. Езикът му се преплете и той успя само да каже:

— Ами, добре, ще седна за малко.

Дядо Хикмет любезно подаде една от чашите с мляко и мед и каза:

—Заповядайте. Беседваме си с децата,ако желаете и вие можете да се присъедините.

Неочакваният гост всъщност много искаше да разбере какво разказва този възрастен човек на децата. Кой знае с какви измислици пълни малките им главици, но от друга страна му се хареса начинът, по който дядо Хикмет го посрещна. Отпи глътка от млякото и каза:

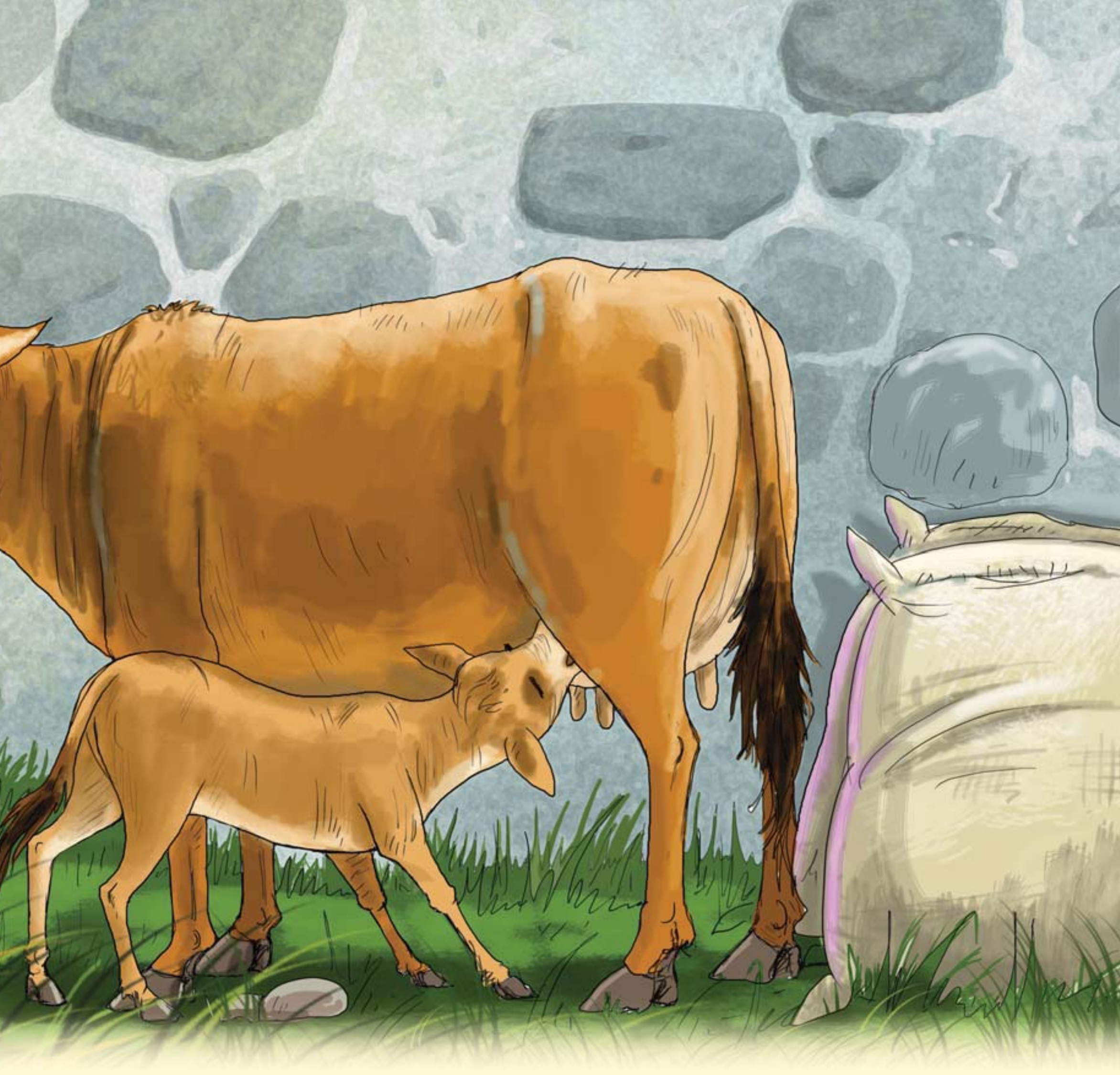
— Добре да послушам и аз вашата беседа.

Фатих реши, че трябва да подсети дядо Хикмет и каза:

— Дядо, разказваше ни за прясното мляко.

Дядо Хикмет продължи разказа си:

— Всевишният Аллах ни показва Своята безкрайна сила и могъщество дори с една капка прясно мляко. Да помислим заедно: Копринената пеперуда изяжда едно листо и то се превръща в коприна. Когато мускусният елен изяде същото листо, то се превръща в ароматен мускус. Но когато една овца, крава или коза изяде това листо,то се превръща в полезна и приятна напитка за нас-мляко. От друга страна когато един скакалец изяде същото листо от него не се получава нищо полезно. Питам ви сега кой програмира настройките, за да се превърне листото в различните организми в различни неща: в мускус в организма на

мускусните елени, в мляко в корема на овцете и в коприна в организма на копринените пеперуди? Защо същото листо в организма на скакалеца не се превръща в нещо полезно? Коя фабрика може успешно да изготви коприната, която произвежда малката копринена пеперуда? Кой химик или инженер може да създаде технология, с която листо се превръща в прясно мляко? Кой производител на парфюми може да превърне едно зелено листо в ароматно

ухание? Или както казахме по-рано в коя лаборатория учените могат да извършат работата на малката пчеличка и да превърнат цветния прашец в мед? Разбира се, че не могат! Защото всичко това е възможно само и единствено със силата и могъществото на Всевишния Аллах, Който е сътворил Вселената.

В изумление

Бащата на Дениз се озова в беседа, която го изуми. Този възрастен човек с очи блестящи като звезди разказваше неща, които не бе чувал досега. Едно от децата попита:

— Дядо, как се получава млякото в стомаха на кравите? Винаги съм се чудел как се случва това!

— Ако искате нека Свещеният Коран да ни отговори! Вижте как Корана още преди 14 века разяснява това: "**И в добитъка има поука за вас. Даваме ви да пиете от онова, което е в стомаха му помежду нечистотии и кръв — чисто мляко, приятно за пиещите.** (Сура Ан-Нахл /Пчелите/, 66 айет)" Нека разясним това още малко в светлината на днешната химия и биология. В организма на животните, които произвеждат мляко като овцете, козите и кравите съществуват така наречените млечни жлези. С тяхна помощ животните могат да произвеждат мляко в организмите си. Част от храните, които поглъщат тези животни се смесват с кръвта, а друга част се изхвърля навън от организма. Тънките черва абсорбират много витамини. Но минералите и витамините, които способстват за получаването на мляко се събират в тънките черва на животните и се смесват с кръвта. На този етап се осъществява едно от големите Божии чудеса. Веществата, от които ще бъде създадено млякото не се смесват нито с кръвта на животните, нито

с нечистотиите им. Те остават там, откъдето кръвта ги поема и отвежда към млечните жлези на животните. Млечните жлези обработват тези витамини и минерали и ги превръщат в мляко. След което тези животни, създадени от Аллах, за да бъдат полезни на хората, щедро ни поднасят най-чистата, полезна и вкусна напитка на света – прясното мляко. Айетът, който ви прочетох разказва за този процес. Когато това знамение било низпослано на Пророка (с.а.в.) хората по онова време не само, че не знаели това, но не знаели и какво представлява кръвообращението, което е открито едва 1000 години след смъртта на Пророка, тоест през 1600 година.

Бащата на Дениз бе изумен. Дядо Хикмет разясняваше айетите от Корана с най-съвременни данни. Даваше прекрасни отговори на въпросите "Защо?" и "Как?". Колкото повече слушаше дядо Хикмет, толкова се увеличаваше неговата почуда. Честно казано, дядо Хикмет се оказа доста по-различен, от колкото си го представяше.

Дядо Хикмет се замисли за малко, след което продължи:

— Както е повелил Пророка (с.а.в.) млякото е благодат и милост. Благодарение на Божията милост и състрадание животните, от чието мляко се възползваме са домашни и питомни, спокойни и безвредни. Ако кравите, овцете и козите бяха диви нямаше да можем да се приближим до тях, за да издоим млякото им.

Дядо Хикмет се усмихна на госта и го подкани:

— Заповядайте, изпийте млякото си преди да е изстинало.

Бащата на Дениз и децата продължиха да отпиват от млякото. Като видя баща си да слуша дядо Хикмет спокойно и внимателно и Дениз си пое дълбоко въздух, сега и той бе спокоен.

ЕЗИКЪТ НА ПТИЦИТЕ

Ароматът на цветята от градината се смесваше и лекия полъх на вятъра разнасяше неповторимия букет от прекрасни ухания из цялата градина. Птичките весело чуруликаха с игривите си гласчета. Тази приятна мелодия галеше слуха и създаваше радостна и спокойна атмосфера в градината на дядо Хикмет.

Дядо Хикмет възкликна:

— Този прекрасен свят е създаден за нас! От мъничките сърца на тези птички се разнася мелодията на обичта. Със своеобразните звуци, които всяка птица издава тя споменава Всевишния Аллах. Тези приятни звуци нашепват в сърцата на чувствителните вярващи и им напомнят за Аллах джелле джеляльюху.

След което се усмихна и попита:

— Фатих, ти би ли искал да узнаеш какво казват тези птички?

— Много бих искал, но не разбирам езика им – каза Фатих с усмивка на лице.

Дядо Хикмет започна да разказва на децата:

— Никой не знае със сигурност какво си говорят птиците. Звуците, които създават и движенията им винаги са предизвиквали интерес в учените зоолози. Първоначално те са изследвали звуците, които издават птиците и са ги систематизирали по групи, същия подход са използвали и за движенията им. Едно от нещата, което най-много е изумило учените е това, че птиците могат да изминават хиляди километри път, а след това да се връщат обратно по същия маршрут, по който са отишли без да сбъркат пътя. Установено е, че птиците са изключително интелигентни същества. Те също като хората използват движенията на

тялото си, за да общуват помежду си. Сред птиците има основен език на поведение. Така например когато една птица удря с човка по дървото, това означава, че тя пази това място и в същото време дава сигнал, че се чувства заплашена от друго същество. Разбира се, гласовете и поведението на птиците се различават при отделните видове. Векове наред учените изследват живота и поведението на птиците. Но това не е никак лесно. Всяка птица има свой собствен и различен от другите птици свят и език, от най-малката по размер птица - колибри, до славея, враната и бухала... Вижте как Свещения Коран още преди векове ни разкрива подробности от живота на птиците, които учените успяха да открият едва през последните столетия: "**И няма твар по земята, нито птица, летяща с крилата си, без да са в общности, подобно на вас. Не пропуснахме нищо в Книгата. После при техния Господ ще бъдат събрани.** (Сура Ал-Анам /Добитъкът/, 38 айет)" В този айет се известява, че и птиците със своя език и поведение са разделени на общности подобно на другите видове животни и хората. Тази реалност свързана с живота на птиците, известена на Пророка ни Мухаммед (с.а.в.) преди повече от 1400 години е била открита от учените едва през 1900 година. Едва в този век е било открито, че всяка птица притежава специфичен език и поведение, присъщи само за нейния вид. Известяването на това в Корана преди 14 века е истинско чудо и доказателство за това, че Свещения Коран не може да е човешко слово, той е низпослан на хората от Всевишния Аллах.

Гнева, който изпитваше бащата на Дениз на влизане в градината на дядо Хикмет изчезна и на негово място се възцари спокойствие. Сега и той като децата мълчаливо слушаше интересната беседа на дядо Хикмет. Бащата на Дениз по принцип обичаше да се намесва и да възразява, когато се говореше на религиозна тема.

Според него науката бе над всичко. Една книга низпослана на арабите през Средновековието нямаше с какво да допринесе за развитието на съвременните хора и модерния живот. Сега обаче той не можеше да каже и дума като възражение на този усмихнат и вежлив възрастен човек. Освен това дядо Хикмет се оказа доста информиран и културен човек, който бе изпълнен със знания от различни области на живота и излъчваше непоколебима вяра. Фатих попита:

— Дядо, на Земята има ли човек, който да разбира езика на птиците?

— Може би има учени, които отчасти подразбират звуците, които птиците изда-

ват. Но със сигурност е имало хора, които са разбирали всичко, което птиците казват и са можели да говорят с тях. Това са били пророка Сюлейман алейхисселям (мир нему) и неговия баща пророка Дауд алейхисселям (мир нему).

— Това събуди любопитството на Ахмет и той развълнувано попита:

— Дядо, ще ни разкажеш ли за пророка Сюлейман алейхисселям?

Дядо Хикмет не можеше да откаже на тази учтива молба и започна да говори, а децата отново се потопиха в разказа му:

— Сюлейман алейхисселям е бил един от пророците изпратени от Всевишния Аллах, Който го дарил с несметни богатства, разкош и великолепие така, че никой на земята не може да се сравнява с него. Той е бил владетел и е управлявал велика държава. Хазрети Сюлейман имал дарбата да познава езика на птиците. Всевишният Аллах подчинил на него и някои видове животни и птици. Ето как това е известено в Свещения Коран:

„И дадохме на Дауд и Сулейман знание, и рекоха: “Слава на Аллах, Който ни предпочете пред мнозина от Своите вярващи раби!”

И Сулайман наследи [пророчеството от] Дауд, и рече: “О, хора, бяхме научени на говора на птиците и ни се даде от всяко нещо. Това е явната благодат.”

И бяха събрани за Сулайман воините му от джинове, хора и птици под строй.

Когато пристигнаха в Долината на мравките, една мравка рече: “О, мравки, влезте в жилищата си, за да не ви премажат Сулайман и воините му, без да усетят!”

Той се засмя на словата и, рече: “Господи мой, отреди ми да бъда признателен за дара, който Ти дари на мен и на родителите ми, и да върша праведни дела, които Ти одобряваш, и ме въведи с Твоята милост сред праведните Си раби!”

И направи той преглед на птиците, и рече: “Защо не виждам папуняка, или го няма?

Но [папунякът] не се забави дълго и рече: “Узнах нещо, което ти не си узнал. Донесох ти от Саба сигурна вест.

(Саба е древно йеменско княжество,назовано така на името на неговите основатели.)

Намерих една жена, която ги управлява. Всичко и е дадено и има велик трон.

Заварих нея и народа и да се покланят на слънцето,а не на Аллах,и сатаната е разкрасил за тях делата им,и така ги е заблудил,и те не са напътени да се покланят на Аллах,Който изважда скритото на небесата и на земята,и знае какво спотайвате и какво разкривате.

Аллах! Няма друг бог освен Него — Господа на великия Трон!"

Рече [Сулайман]: "Ще видим истина ли говориш или си лъжец. (Сура Ан-Намл /Мравките/, 15 — 27 айети)"

— Както се подразбира Сюлейман алейхисселям е разбирал папуняка и е говорил с него. По волята на Аллах птица като папуняка се подчинява и служи на пророка Сюлейман алейхисселям.

Когато Аллах пожелае да се случи нещо,то непременно се случва. Пророка Мухаммед саллаллаху алейхи ве селлем също е имал дарбата да говори с животните, така както е говорил и с хората. Животните много добре познавали Пратеника на Аллах (с.а.в.), идвали при него и му разказвали за мъките и страданията, които изпитват и които не могат да изкажат на другите хора. По времето на Пророка (с.а.в.) е имало хора, които се отнасяли зле с животните си, товарели ги с много тежки товари,не ги хранели добре и не ги оставяли да си почиват когато се изморят. Един ден Пророкът седял и беседвал със своите Сподвижници (Асхаб). Изведнъж всички видели как една камила се приближава с голяма скорост. Животното изведнъж спряло и седнало точно до Пророка (с.а.в.). След като камилата на свой език му се оплакала от стопаните си, Пророка се натъжил, помилвал я и поговорил със стопаните ѝ. Той им обяснил, че животните също имат права и ако хората се отнасят зле с тях ще отговарят за тези свои постъпки пред Аллах. Има много случки с Пророка, които показват колко е обичал животните,колко чувствително и нежно сърце е притежавал и че е разбирал езика им. Една от тези случки гласи следното: По време на едно пътуване, група младежи видяла гнездо с две малки птички в него. Поискали да им се порадват и ги взели на ръце, за да ги погалят, в този миг майката на птичките дошла и започнала отчаяно да кръжи над Пророка (с.а.в.). Виждайки това той веднага разбрал какво му казва тя и се разпоредил да намерят младежите, на които казал:

— "Кой взе рожбите на тази бедна птичка? Веднага върнете малките в гнездото им! (Ебу Давуд, Едеб, 163-164)

Следкато внимателно изслуша дядо Хикмет, едно от децата каза:

— Дядо Хикмет, аз вкъщи имам канарче. Ако птиците са толкова умни и интелигентни същества, и могат да разговарят и да си общуват, тогава аз я лишавам от това да си говори и да живее заедно с другите птици, нали?

— Браво детето ми, много си прав. Знайте, че най-хубавият дом за една птица е място с дървета, където може волно да лети, да каца по тях и да пее. Всяко живо същество се чувства най-добре в естествената среда, в която Всевишния Аллах го е създал. Например ако ви заключат в една стая и ви дадат всякакви храни и напитки, но не ви разрешават да говорите и да си играете с други деца, вие ще искате ли да останете там? Нямаме право да искаме за нито едно живо същество това, което не бихме искали за себе си, нали? Пророкът (с.а.в.) повелява:

„Който ловува и убие едно врабче само за удоволствие (който нарочно стане причина за неговата смърт), в Съдния ден убитото птиче ще се оплаче от него и с вопъл ще каже:

— "О, Аллах! Ето този човек ме уби несправедливо."
(Несаи, Дехая 42)

Защото в Съдния ден ще бъдат възкресени не само хората, но и всички животни, които са пострадали от хората. Който е бил угнетен ще получи възмездие от угнетителя си. След това онези животни отново ще се превърнат в пръст. Когато отричащите видят това, ще изпитат огромно огорчение за своето положение и ще кажат "О, да можеше и ние да станем на прах като тях."

В това време погледите на бащата на Дениз и дядо Хикмет се пресрещнаха. За момент настана тишина. Човекът, който

бе против това Дениз да ходи на Коран курс, да учи религията и въобще да се среща с дядо Хикмет, в рамките само на 10 минути се промени и започна да слуша с интерес. Дори малко се засрами за това, че се бе държал така грубо в началото. С учтив тон се обърна към дядо Хикмет и каза:

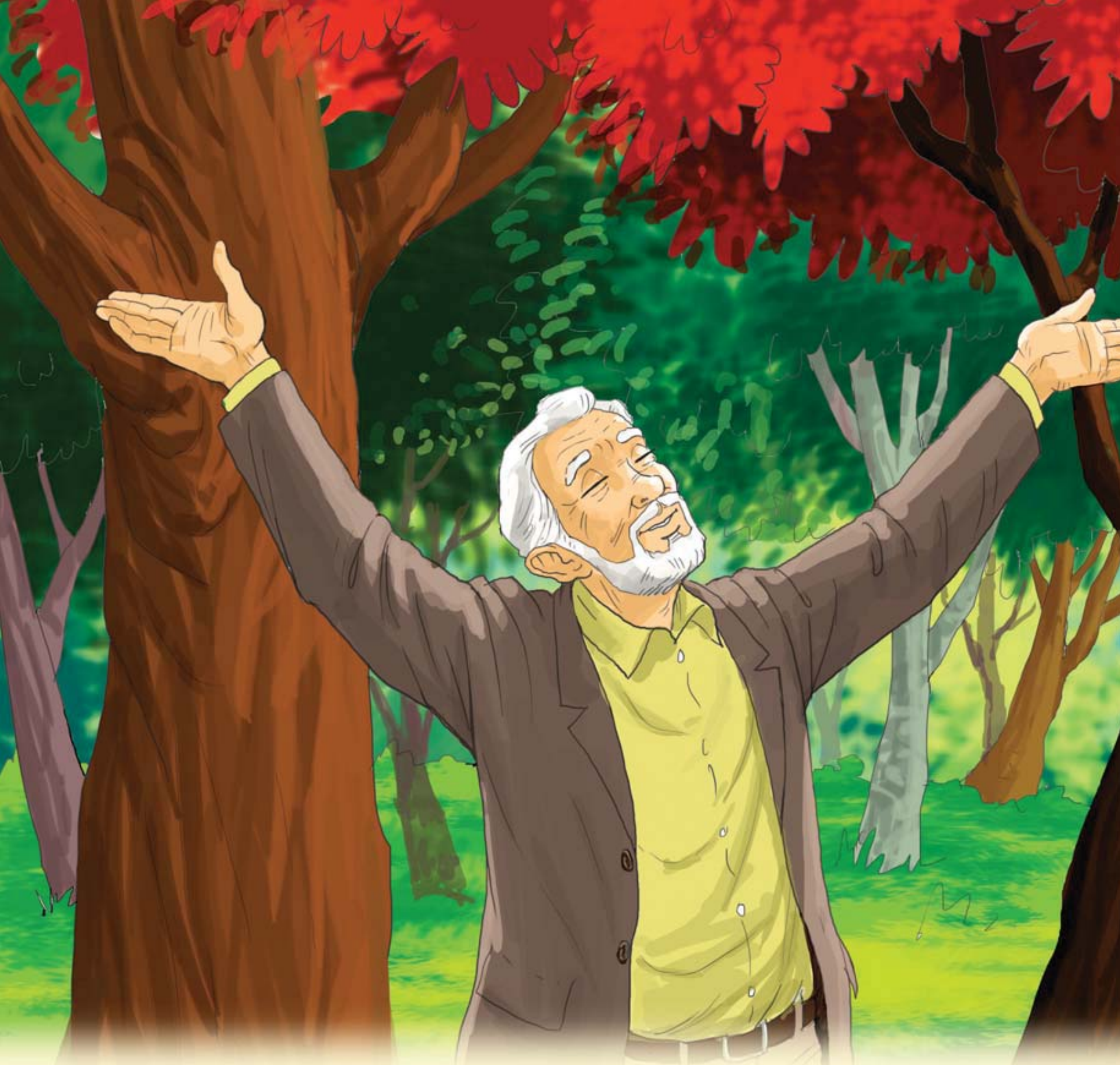
— Не съм бил прав за вас и за вярващите хора. Вие наистина сте мъдър човек с изключителни познания, с висока култура и чувствителност. Днес аз разбрах, че в ума и в сърцето на човек, който познава и обича Аллах се отварят безкрайни хоризонти. Имам две висши образования. И честно казано много се гордеех с това. Но сега осъзнавам, че аз не разполагам с такъв широк кръгозор като вашия.

Бащата на Дениз го погледна и искрено му каза:

— Намерил си много правилен път синко, слушай внимателно дядо Хикмет. Трябва да научиш от него това, на което аз не съм могъл да те науча като баща.

Дениз не очакваше такова разбиране от баща си, от радостта, която изпита бе като птичка готова да полети във въздуха

МОГА ДА ДИШАМ!

Бащата на Дениз бе поискал разрешение да си тръгне. Дядо Хикмет попита децата:

— Какво ще кажете за следваща беседа да се срещнем в събота сутринта в нашата джамия? Но само при условие, че вземете разрешение от родителите си.

Децата в един глас отвърнаха:

— Страхотна идея, дядо! Разбира се, че искаме!

Една вълнуваща сутрешна молитва намаз

Тази сутрин децата се събудиха с по-различно вълнение. Повечето от тях за пръв път отиваха в джамията за сутрешна молитва намаз. Истината бе, че някои от тях въобще не бяха ставали толкова рано сутрин. Когато Фатих влезе в джамията видя дядо Хикмет на предния ред да се моли в тишина и спокойствие. Другите деца също пристигаха едно по едно в джамията. Айетите, които имамът четеше толкова хубаво по време на молитвата намаз изпълваха всичко наоколо със свежест. Сутрешната молитва даряваше с приятна духовна наслада сърцата на молещите се.

След като молитвата намаз приключи, децата наобиколиха дядо Хикмет в двора на джамията. Той им каза:

— Деца искам да ви покажа дишащите дървета – отиваме до близката борова горичка!

—Ама и дърветата ли дишат? – учудено попита Ахмет.

— Дишащи дървета? – спогледаха се децата.

...

Не след дълго дядо Хикмет и децата се озоваха в гората. Лъчите на Слънцето бавно започваха да осветяват всичко наоколо. Дядо Хикмет отвори пакета,който носеше със себе си. В него имаше топли кифлички,които възрастния човек грижливо подели между децата. Не след дълго слънцето изгря,усмихвайки се над хоризонта. В гората се носеше невероятен мирис на бор. Дядо Хикмет пое дълбоко въздух и каза "Слава на Аллах, Който ни сътвори!" и продължи:

Сред дишащите дървета

— Искате ли да узнаете повече за дишащите дървета?

Децата в един глас отговориха:

— Да! – и поклатиха глави докато сладко отхапваха от закуските.

Дядо Хикмет започна да разказва:

— Заедно с изгрева на слънцето всички дървета, които виждате започват да дишат. Но за разлика от нас хората, дърветата вдишват въглероден диоксид,а издишват кислород. Ние хората вдишваме кислород и издишваме въглероден диоксид. Дишането на растенията се нарича фотосинтеза. Навярно в училище сте изучавали този процес. С помощта на корените си растенията пренасят течността към листата,където тя се смесва с получения от въздуха въглероден диоксид и тази течност се превръща във въглехидрати като захар и нишесте. Тогава се освобождава кислорода,който е жизнено необходим за нашето съществуване. За да извършат този процес дърветата се нуждаят от слънчеви лъчи. Защото фотосинтезата не може да се осъществи без светлината на Слънцето.

В това време слънчевите лъчи заиграха между зелените листа на дърветата. Кислородът и великолепният аромат на цветята и боровете изпълваха белите дробовете на децата и ги ободряваха.

— Тоест деца, нашето дишане зависи от дишането на дърветата. Защото когато човек издишва, той отделя въглероден диоксид. Този газ е вреден за хората, но не и за растенията. Те поемат от въздуха въглеродният диоксид и на негово място отделят кислород за нас. Сега кажете, ако дърветата не дишаха, какво щеше да се случи? Нека размишляваме заедно.

Дениз пръв взе думата и каза:

— Учителят ни каза, че горите са белите дробове на градовете и селата. Тогава не ми стана ясно, но сега разбирам, че горите дишат също като нас. Благодарение на тяхното дишане и ние можем да поемаме кислород от въздуха и да дишаме.

Дядо Хикмет остана доволен от отговора на Дениз. По всичко личеше, че децата слушат внимателно и разбират правилно думите му:

— Браво на Дениз, много правилно се изказа.

Фатих добави:

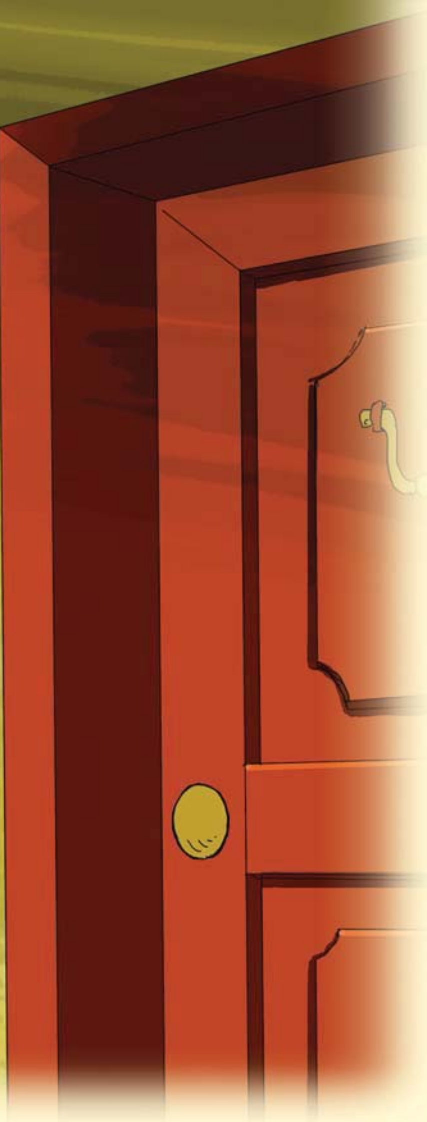
— Когато дълго време вратите и прозорците в домовете и класната ни стая са затворени, въздуха застоява и изпитваме нужда да отворим прозореца и да проветрим. Ако не съществуваха растенията и дърветата, хората нямаше да могат да живеят. Въздуха на нашата планета щеше да застои, нямаше да можем да дишаме и нямаше да оцелеем без кислород.

Климатиците работят

Дядо Хикмет остана видимо доволен и от отговора на Фатих, усмихна се и каза:

— Поздравявам те синко, наистина в свят без растения, дървета и гори не би имало живот и за хората. За кратко време количеството кислород във въздуха щеше да свърши и

въздуха щеше да се изпълни с отровен газ, а хората щяха да измрат поради липса на кислород.

Едно от децата нетърпеливо попита:

— Дядо Хикмет, татко постави климатик, който охлаждал и почиствал въздуха. Горите са като климатиците нали и те почистват и освежават въздуха на планетата?

Дядо Хикмет се усмихна и погали главата на детето:

— Точно така! Погледни, добре ли работи климатика? Дишаме прохладен и чист въздух, нали?

Всички деца се развеселиха. Дядо Хикмет продължи:

— Всевишният Аллах, деца, е създал всички блага за хората. Без дори да забележим слънцето, почвата, цветята, дърветата и останалите създания работят безспир само, за да можем ние хората да поемаме въздух. И всичко това ни е дадено само, за да бъдем достойни раби на Аллах. Защото сме дошли на този свят, който е като музей на Божието изкуство, за да преминем през земното изпитание и да се превърнем в достойни раби на Аллах. Трябва да виждаме неповторимите блага, с които Аллах ни е дарил и да размишляваме над тях, трябва да сме благодарни и признателни за това, което имаме. И как да не сме благодарни! Един човек болен от

астма, който се измъчва от това, че не може да диша, няма ли да благодари на лекаря, който му е предписал лекарството, с което временно ще може да облекчи страданията си и да поема въздух. Само като си представим колко ли пъти човек от раждането си насам без да се затруднява е вдишвал, ще си дадем равносметка за това как трябва да благодарим на Всевишния Аллах!

Дали да си купя кислородна бутилка?

Фатих каза:

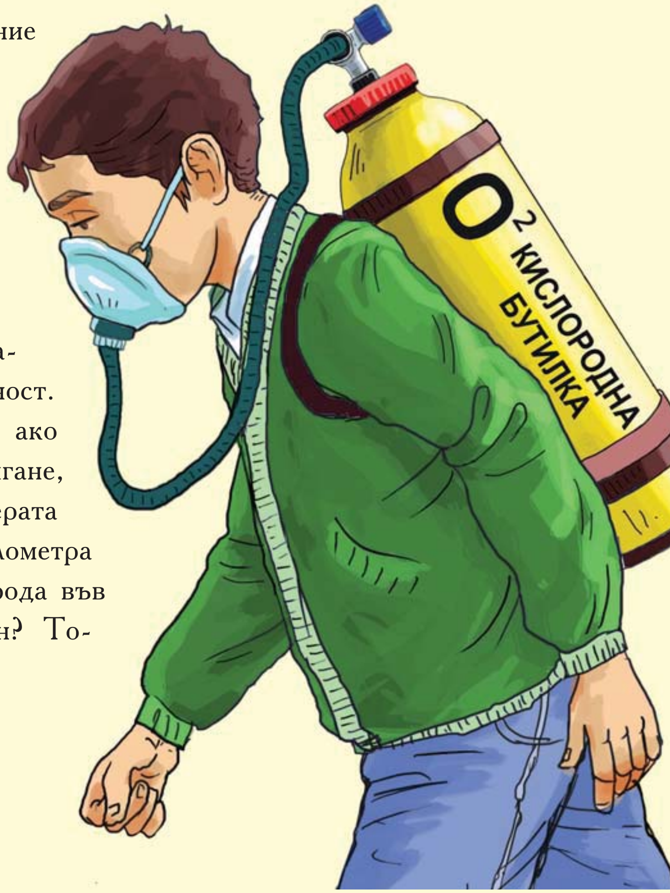
— Дядо, ако разрешиш искам да те попитам нещо?

— Разбира се!

— Ние си набавяме необходимите количества кислород от дърветата и горите. А откъде си набавят кислород хората в пустинята, като там няма дървета?

— Виж Фатих, Всевишният Аллах, Който ни е създал се грижи за всички Свои раби. Той е създал такъв прекрасен и съвършен ред на земята, че кислорода се образува в големи количества в местата с растителност и там където има морета или езера. Понеже кислородът е газ, той много бързо лети и се разпространява във въздуха. Например когато напръскаме парфюм или освежител в единия край на стаята, мирисът му веднага се усеща навсякъде из нея, нали? С помощта на вятъра кислородът се разпространява навсякъде по света и се превръща в извор на живот за живите създания. Ако не бе този съвършен порядък във Вселената, как щяха да живеят хората в пустинните местности? Това показва колко е състрадателен и милостив Всевишния Аллах към

нас – Неговите раби. Какво щеше да се случи, ако Аллах не бе подредил за нас всичко в безпогрешен ред? Както в дъждовните утрини на излизане се питаме "да взема ли чадър?", така щяхме да се чудим "дали днес кислорода във въздуха ще се изчерпи", "дали да взема със себе си кислородна маска и кислородна бутилка?" Да сте виждали някой да се притеснява за тези неща? Не можете да видите такъв човек! Дори онези, които отричат вярата в Аллах не допускат, че количеството кислород във въздуха може да свърши. Никой не се страхува "дали ще остана без кислород, ако днес дърветата спрат да извършват фотосинтеза?" Защото въпреки, че не вярват и те са сигурни, че порядъка, който Всевишния Аллах е създал ще работи безпогрешно! Какво щеше да стане, ако кислородът не бе на наше разположение всеки път когато ни потрябва? Какво щяхме да правим, ако ни се налагаше да го търсим на трудни места или да работим, за да си го осигурим? Всеки момент щяхме да се намираме в смъртна опасност. Какво щеше да стане ако на Земята имаше налягане, каквото има в атмосферата на 15-20 хиляди километра височина, където кислорода във въздуха е недостатъчен? То-

гава вените и дробовете ни щяха да се разширят и дори да се спукат. Ако на земята налягането бе по-високо отколкото е сега, нашите вътрешни органи нямаше да издържат и щяха да се пръснат. И тук се проявява едно от чудесата на пътеводителя в нашия живот - Свещения Коран, в него се казва: "**И когото Аллах поиска да напъти, разтваря Той гърдите му за Исляма, а когото поиска да остави в заблуда, прави гърдите му тесни, свити, сякаш се издига към небето. Така Аллах отрежда скверността за онези, които не вярват.** (Сура Ал-Анам /Добитъкът/, 125 айет)" Коранът разкрива тази научна истина, във време когато хората не са знаели какво е велосипед, какво остава за изработването на летателни апарати като самолета например. Когато Пророкът Мухаммед саллаллаху алейхи ве селлем известил този айет на хората, никой не знаел какво изпитва човек когато се издига към небето, не са знаели, че налягането пада и това стяга гърдите и запушва дробовете му. За съвременните хора, които вече знаят за това състояние, този айет разкрива още едно от истинските чудеса на Корана. Трябва да знаете, че Коранът е Божия книга, която все още споделя своите чудеса с онези, които го четат."

Слънчевите лъчи се пронизваха между листата на дърветата. Утринният вятър нежно разнасяше свежият боров аромат, а мъдрите слова на дядо Хикмет оставяха смесица от вълнуващ и успокояващ полъх в душите на децата. Те искаха дядо Хикмет да не спира да говори и да им разказва. Той продължи:

— Знаете ли за кого и защо са всички тези блага, създадени с такава прецизна точност? Защо Всевишния Аллах е

подредил всичко по такъв съвършен начин за хората? Този въпрос има само един отговор, младежи! Защото се намираме на този свят, за да преминем през изпитанието да се превърнем в достойни раби на Аллах. Защото нашият Създател иска да преминем успешно това изпитание и да влезем в рая (дженнет)! Защото Всевишният Аллах много ни обича, а ние хората сме Негови раби. В замяна на всичко това Той иска от нас само мислещ разум и чувствително сърце.

НЕВИДИМОТО ЧУДО

Утринният вятър повяваше и разхлаждаше. Из гората се разнасяше ухание на смола от боровете.

Красивите цветя привлякоха вниманието на Фатих, досега не бе виждал такива.

— Дядо Хикмет, виж тези диви жълти цветя, има ги само на това място. Интересно как ли са поникнали именно тук? — попита Фатих.

Ахмет чакаше подходящ момент, за да зададе и той въпрос:

— На мен пък много ми е интересно как е поникнала тази огромна гора? Навярно някой доста се е потрудил, за да засади всички тези дървета, нали!

Далечното цвете

И наистина в гората имаше хиляди растителни видове. Невъзможно бе някой да преброи всичките и да ги определи по вид. Как ли бяха поникнали? Дядо Хикмет произнесе само една дума:

— Вятъра.

Тази думичка още повече събуди любопитството на децата, виждайки това той продължи да говори:

— **Вятърът разнася цветен прашец, който се нарича полен от хиляди километри към гората. Този прашец се смесва с прашеца на другите цветя и така те се опрашват. Чрез това опрашване изникват нови видове цветя и растения. Свещеният Коран отговаря най-хубаво на вашия въпрос: "...от всички плодове стори там по два вида...** (Сура Ар-Раад /Гърмът/, 3 айет)" , **"И изпращаме ветровете — оп-**

лождащи, и утоляваме жаждата с вода, която изсипваме от небето, а вие не можете да я съхраните. (Сура Ал-Хиджр, 22 айет)” Всевишният Аллах е дарил вятъра с тази чудна способност.

Дядо Хикмет с усмивка погледна Фатих и каза:

— Кой знае кой градинар е посадил и отгледал жълтото цвете, което ти показа, а вятъра е донесъл на раменете си цветния му прашец до тук и така то е започнало да расте и в нашата гора. След което се обърна към Ахмет и каза:

— Същият вятър разпространява семената на дърветата и по този начин от едно дърво изникват много дървета. Коранът е известил

за този процес хората през 7 век, а учените са открили това явление едва през 18 век. Свещеният Коран ни разкрива още чудеса: "**Пречист е Онзи, Който сътвори по двойки всичко от онова, което земята ражда, и от тях самите, и от онова, което не знаят!** (Сура Йа син, 36 айет)" От тук се подразбира, че много от създанията са сътворени по двойки, тоест те се делят на "мъжки и женски" или "плюс и минус". Дори облаците, които виждате в небето се делят на облаци с отрицателен и облаци с положителен заряд. Вятърът подкарва облаците носещи тонове дъжд ги и пренася, където Всевишният Аллах му повели, чрез допира на облаците с въздуха вятъра ги зарежда с положителен

или отрицателен заряд. В следствие на въздушните течения облаците, които се състоят от водна пара понякога се сблъскват. Така те си предават един на друг електрически заряди. От този заряд се появяват светкавиците и капчиците водна пара се изливат над горите, растенията и цветята под формата на прохладен дъжд. Сега ще ви задам един въпрос! Ние хората много често не забелязваме вятъра. Помислете какво щеше да се случи, ако той не същест-

вуваше? От какво щяхме да бъдем лишени?

Ако вятъра не съществуваше?

Децата много обичаха дядо Хикмет да им задава такива специални въпроси. В тези моменти наставаше истинска надпревара да се открие най-оригиналния и най-мъдрия отговор. Всички започнаха да размишляват. Не след дълго първият отговор дойде от Фатих:

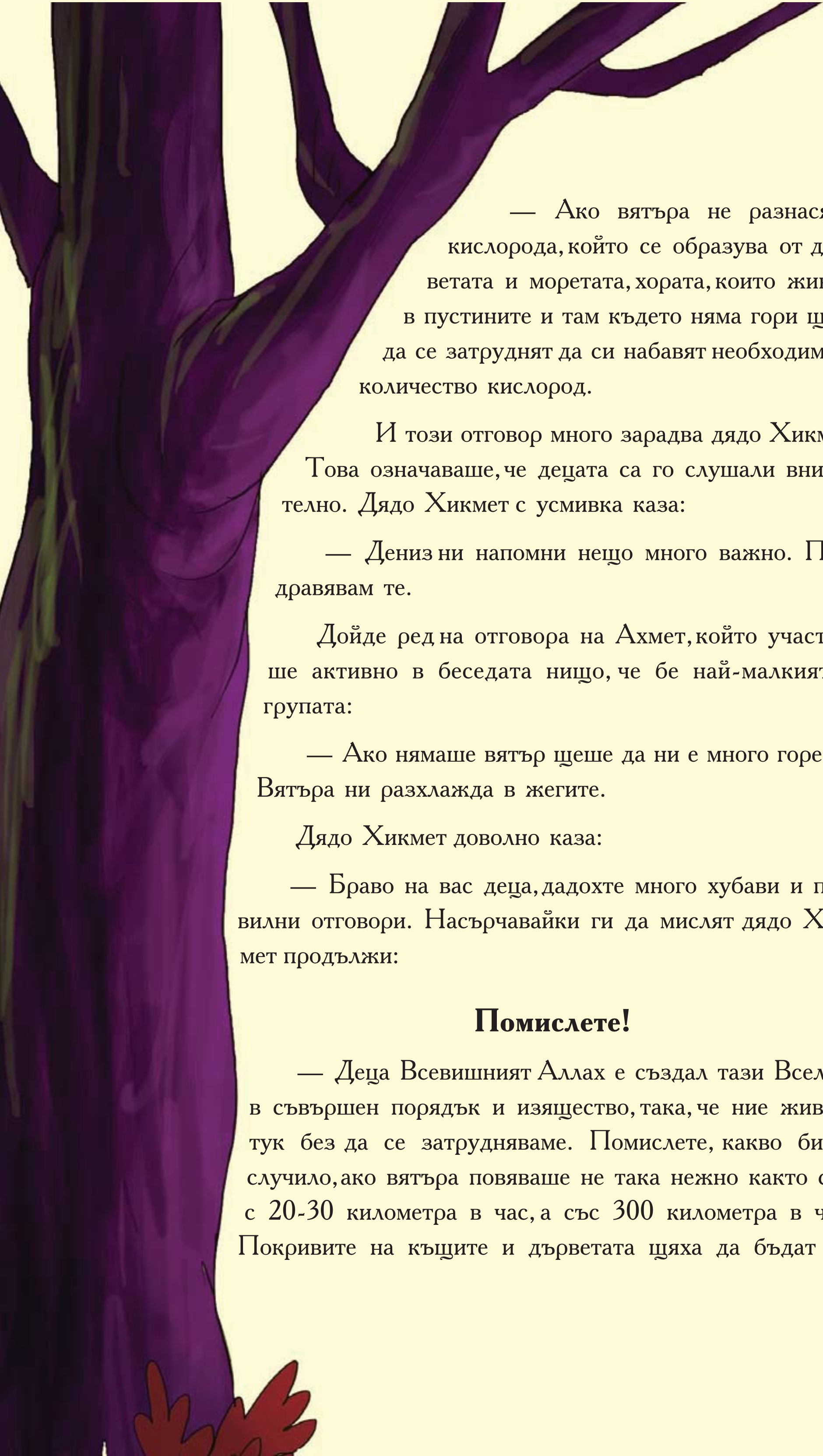
— Ако вятъра не съществуваше водната пара нямаше да може да достигне до други места, а щеше да се излива на едно и също място — само над моретата и езерата. На земята щеше да настане суша и тогава може би нямаше да има гори.

Дядо Хикмет хареса отговора на Фатих, погали го по главата и каза:

— Браво Фатих, ти даде много правилен отговор.

Всеки път когато дядо Хикмет го погалеше по главата Фатих си спомняше за баща си. И сега стана така. На всичкото отгоре дядо Хикмет го похвали. Сърцето му потрепери от радост и вълнение.

Беше ред на Дениз, който каза:

— Ако вятъра не разнасяше кислорода, който се образува от дърветата и моретата, хората, които живеят в пустините и там където няма гори щяха да се затруднят да си набавят необходимото количество кислород.

И този отговор много зарадва дядо Хикмет. Това означаваше, че децата са го слушали внимателно. Дядо Хикмет с усмивка каза:

— Дениз ни напомни нещо много важно. Поздравявам те.

Дойде ред на отговора на Ахмет, който участваше активно в беседата нищо, че бе най-малкият от групата:

— Ако нямаше вятър щеше да ни е много горещо. Вятъра ни разхлажда в жегите.

Дядо Хикмет доволно каза:

— Браво на вас деца, дадохте много хубави и правилни отговори. Насърчавайки ги да мислят дядо Хикмет продължи:

Помислете!

— Деца Всевишният Аллах е създал тази Вселена в съвършен порядък и изящество, така, че ние живеем тук без да се затрудняваме. Помислете, какво би се случило, ако вятъра повяваше не така нежно както сега с 20-30 километра в час, а със 300 километра в час? Покривите на къщите и дърветата щяха да бъдат из-

кореняvани. Какво щеше да се случи, ако вятъра не отнасяше облаците нависоко? Парата в тях нямаше да може да се превърне в дъжд. Нямаше да има различни сезони. Ако не валеше дъжд, нямаше да остане и живо същество на Земята.

Какви чудеса крие в себе си вятъра, който на пръв поглед изглежда само най-обикновено движение на въздуха! Всевишният Аллах ни показва Своето безкрайно могъщество, с което сътворява нещата! И ни известява в Свещения Коран: "**На небесата и на земята има знамения за вярващите. И във вашето сътворяване, и в това на тварите, пръснати [по земята], има знамения за хора убедени. И промяната на нощта и деня, и онова, което Аллах изсипва от небето за препитание, и съживява с него земята след нейната смърт, и смяната на ветровете, са знамения за хора проумяващи**. (Сура Ал-Джасиа /Коленопреклонната/, 3-5 айети)"

След като прочете айетите от Корана дядо Хикмет продължи да говори за нещата, които събуждаха в сърцата на децата топлината на обичта към Аллах — Създателят:

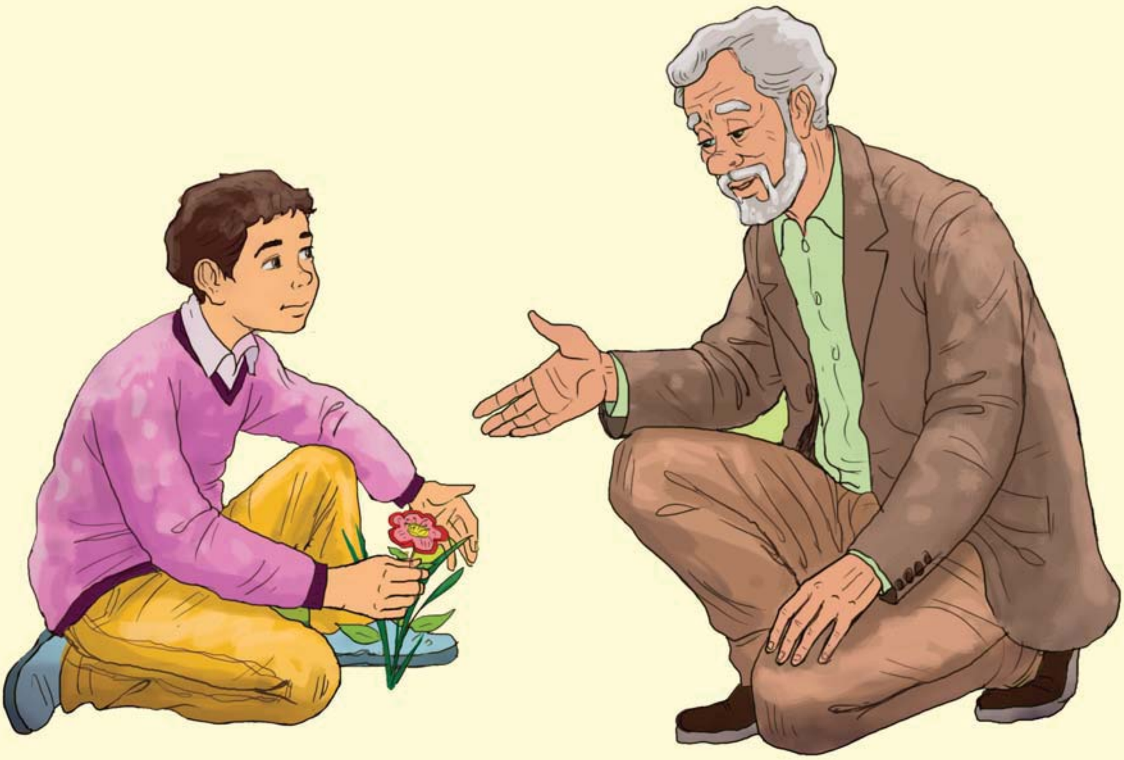
— Малките ми умници! От тук нататък, когато усетите вятъра помислете си за милостта на Всевишният Аллах, Който някъде в далечината създава дъж-

довните облаци разпръскващи благодат! Когато по лицето си усетите прохладния полъх на вятъра, помислете за това, че той разнася цветен прашец, от който ще поникнат прелестни цветя. Когато вдишвате прохладен въздух знайте, че Всевишният Аллах ви изпраща благо от гори и морета. И помислете как можем да се превърнем в достойни раби на Аллах, Който ни обича толкова много, дарил ни е с безброй блага, създал е съвършен порядък с изумителна красота! Как бихме могли да бъдем още по-благодарни към Него!

...

Беседите с дядо Хикмет превърнаха това лято в най-специалното лято, което Фатих и неговите приятели бяха изживявали. От дядо Хикмет те научиха много интересни и забавни неща, но най-важното от тях бе, че се научиха да виждат живота край себе си и с очите на сърцето си. От него те научиха как

могат да пътешестват в тайнственият свят на мъдростта изпратена на хората от Аллах. Достатъчно бе да отворят чудната книга наречена Коран и да четат и размишляват върху написаното в него. Лятото бе към своя край, наближаваше време за новата учебна година. В училище ги чакаха много нови познания. Дали тези познания също бяха написани в Корана още преди 1 400 години? …

СЪДЪРЖАНИЕ